

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

9 APRIL 1930 - No. 28

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

AAN DEN START

Brieven van Dré

Ulvenhout, 31 Mrt. '30

Menier,

Toen 'k gisteren-
mèrgen in de vruuge
mis zat, toen kon 'k
gin letterke onder-
scheien in m'n kerk-
boek.

Wind schoof laagst
de muren en floot in
de galmgaten van d'n toren. De kale boomtakken,
dik van de veurjaarsgroei-kracht en dubbel zoo
zwaar van 't water, roosen teugen de hooge, ge-
kleurde ramen en de zonnekes van de brandende
kerskens veur op 't altaar geleken in d'n diepen
duister op tintelende sterrekens heel vèraf. Ze
braandden as mee angst, verlegen as ze waren
mee d'r pertale lichtjes in d'n nachtelijke donkerte
te dringen. Olleen 't rooie vlammeke van de gou-
wen Godslaamp hong stil en rustig en verschoot z'n
straaltjes lijk 'nen karbonkel.

Effetjes klèerde-n-et.

Heel effetjes spooten er deur de ramen bussels
zulver licht; de kleuren van 't diepste blauw van
zware, afhangende maantels van heiligen op 't
glas — 't gloeiend rood en 't zuutste geel da sting
ineens in laaienden brand en 't was in de kerk
of 'r 'nen zwaren mist optrok, zoo klèerde ze.
Maar 't was maar effetjes, amico. Kad sjuust m'n
duim in m'n boek geleed om er efkens van te
genieten of weer betrok de licht, bluschten de
schoone kleuren en graauw en loodgrijs was alles
wa ge zag.

En toen me d'r uitsleffen, toen zag ik deur 't
groot gebogen lichtgat van de opengedraaide
kerkdeuren al da-d-et kepot was. 't Motte.

En de boomen zwiepten en slierden d'r drup-
pels in groote bogen weg.

„Me staan d'r vandaag weer gèef op, Dré,”
zee d'n Blaauwe, die achter mijn aankwam.

„Wa ge gèef noemt, Tiest,” flusterde-n-ik, „'t
is verdaaid de moeite nie wèerd, om zo'n Zon-
dag uit oew nest te komen.”

„Goei weer om te proppen,” vond de Tiest. En
da von ik ok!

'k Ben naar huis gegaan deur 't strafste
veurjaarsweer, deur 't zuurste Mèertweer, da
g'ow veur kunt stellen. De weg lag bezaaid
mee muljoenen bruine schilfkens, die van de bar-
stende knopkes loslieten en naar benejen rengelden.

De takken bogen van 't nat zwaar omlaag en de
weg lag vol van dooie stuksjes twijg, die afgerukt
daar neerlaggen as èrmoeiige botjes en beentjes
van 'n gebragen kernijntje.

'k Wier nat tot op m'n vel en de slek spatte tot
m'n knieën op m'n Zondaagsche broek. Gin pepke
kos ik rooken onderwege en toen 'k thuiskwam
liep de rengelton over.

Maar in huis was 't fijn, amico.

De koffie sting te trekken op de platte buis en
heel d'n huis hong vol van d'n geur. De eiers
mee 't spek laggen al te sissen in de koekepan en
Trui sting 'nen mik aan lange reepen te snijen
of z'aan 't slachten was.

„Karjuu, Trui,” zee ik, „gij ben vandaag m'n
eersten zonnestraal; kom ier, da'k oew 's pakt!”
en meteen, amico, kletste-n-'k op 'r achter-kom-
foor da-d-et allemaal bibberde. „Ge zij-d-'nen
zotterik, gift de koffiepote maar aan, dan za'k
gaauw 'nen steuvigen bak inschenken, waant ge
zie zoo nat as 'n verzopen kat”, ginnegapte Trui.

Ja, amico, as 't buiten nie dugt, dan is 't, veral
zoo 's Zondagsmèrgens, 'n fiest om 'nen goeien
thuis t'hemmen mee 'n zurgzaam wijf d'rin!

De rengel sloeg steeds fijntjes nog teugen de
ramen. Hopte-n-op tot kleine rivierkes en stroomde
dan zig-zagskes van 't glas af op de houteren regel-
tjes, lekte daar weer af op d'n durpel en kletste
dan in droppels as duiveneiers zoo groot op de
klinkers veur 't huis die roodglommen of ze nèt
geschuurd waren. Kad weer vree mee heel de we-
reld. Alles glom in huis op z'n Zondags, de ple-
vuizen laggen bestrooid mee sierlijke zaand-
figuurkes, ('s Zaterdag worren ze geschuurd en
's Zondags sprenkelt Trui d'r nat-wit zaand op in

alderhaande bochten en krullen), en 't ontbijt da
smokte of 't fiest was. Versche eiers van oew
eigen kiepen, 'n paar gève reepen spek van oew
eigen verken, koffie die ge snijen kunt — ollee
jonk, — da lust 'nen koning nog wel as ie 's Zon-
dags uit z'n nest is gestapt. Wa gij?

„En tóch,” zee Trui na d'n eten, toen ze d'ren
bak koffie mee kleine teugkes uitslurpte en meteen
naar de locht keek, „en tóch, Dré, duur 't nie
laank meer. D'r is trek in de locht. De vulligheid
waait uit mekaar en de wind sukkelt uit z'n
pishoek. Me krijgen beter weer,” en ernstig as ze
mee zukke dingen is, fronste ze d'r anderhaalf
haar da bij heur d'r wenkbrauwen veurstelt en
slurpte toen weer deur in stil genot van d'ren
steuvigen bak. „'k Geleuf da ge'm aan 't goei end
vast het, Trui,” antwoordde-n-ik en verdraaid,
amico, 't gong opklèeren en nouw vandaag —
veurjaar, man, volop!

De locht is zoo blaauw as op 'n gekleurde aan-
zichtskaart en de zon deurwèrmt alles wa leeft.
Gin wolkske van 'n vliegenschitje groot valt er te
bespeuren en 'k gaf 'n verken kedoo as 't zoo
nouw 'n week of drie bleef. Want wa drogte kunnen
me velen op d'n oogenblik, amico.

't Jonk gewas ee wermte nodig, nouw 't een-
maal mee z'n gruune puntjes uit de èerde piekt.
Net zoo goed as 'n borelingske. 't Mot nouw gedijen
en wassen van de zonnebroeiing. 't Is nouw aan-
pakken geblazen, amico. Me ploeteren van d'n
vruugen mergen tot da-d-et zonneke 's avonds goed
en wel z'n eigen ee laten zinken aan d'n westkaant
in 'n praalbeddeke van roze gloeiing.

En dan vuul d-oew botte 's avonds jonk. Dan
bende zoo stijf as 'nen bessemsteel. Dan kruipen
me bij 't vuur, want as 't zonneke weg is, wor 't
kouw! Dan motten me de rimmeltiek uit ons lijf
stoomen.

Maar jonk, wa smokt dan 't pepke, 't kommeke
koffie en hoe gezellig tikt dan de stèertklok deur de
stilte van d'n avond, onder 't lezen van 't kraantje!

Dan is de stilte en de rust as zalf veur oew ziele-
ment. 't Eenige belabberde-n-is dan as Trui telled-
kes de nuuwkes, die zij teugenkomt, veur wil
lezen.

Zoo zat ik 'n paar dagen gelejen saves de kraant
te lezen en hoor ik ineens: „Hedde da-d-al gelezen
van...”, „Ja,” zee ik, „Van dieën Amerikaanschen
perfester?” „Ja, ok al!” „Ge lieget, pèskop,”
vleide m'n vrouwke. „Ja,” zee ik weer, want amico,
as ze me veur willen lezen, wanneer 'k zelf aan 't
lezen ben, dan krijg 'k d'n kriebel in m'n lijf en
zeg overal maar „ja” en „amen” op.

„Wildet veurlezen, Trui?” vroeg ik toen heel
zoetsappig? „Wocht dan effekes, meid, tot ik
m'n pepke overnuuw gestopt heb.” Toen, amico,
da was 'n nuuwe truuk van me, om 't er af te
leeren, hè'k heel netjes m'n kraant opgevouwen.

Daarop m'n pijp uitgekrabd — heel secuur — d'r
zat gin vuiltje meer in — toen m'ne tabak op-
gezocht die 'k in gin vijf minuten vinden kos,
pijp gestopt, lucifers gezocht, aangestoken, kortom,
't duurde 'n klein ketierke. „Nouw Trui, vertel
me nouw 's wa ge mee dieën Amerikaanschen
perfester aan de pet het,” zee ik vriendelijk.

Toen zette ze d'ren bril veur d'r veurhoofd, deed
d'r ermen over mekaar, ('n heel slecht veurteeken!)
en keek me aan of ze me in gin tien jaar gezien
had. Ik lachte d'r maar 's toe, knipte 'n ogske en
knikte 's vriendelijk! „Is-u-klaar, baron-van-Ha-
ber-niks?” vroeg Trui. „Jawel, om u te dienen,
baronnès van Druppel tot Droppel.” „Gij leg
nouw altij zoo op den trouw te schellen,” viel
Trui uit „en nouw motte 's hooren”... „hoe
lollig 't is,” viel ik in! Daar gong ze nie op in.
En wa ze toen veurlas, da kwam dan hierop neer,
dat dieën perfester had uitgerekend, dat er in
Amerika vier keer zooveul ongetrouwde lui 'n end
aan d'r leven maken as getrouwde. En dat er daar
van elke honderd huwelijken weer vijftien uit
mekare spatten.

„Nouw gij,” zee Trui, „wa zedde daarvan?”

„Da de lui die getrouw zijn,” fielesefeerde ik,
„zo'n schrik emmen van d'ren strop, da z'aan
ginnen tweeden beginnen!” Toen zee Trui iets da
nie afgedrukt kan worren... Maar as ik gedaan
had wa ze zee, dan, dan, wel-nouw, dan was m'n
broek veul te kort geworren, amico. Dus ge snapt 'm
wel!

Maar ditte wil ik oew wel in ernst zeggen — de
huwelijken daar in 't Land van den Dollar geslo-
ten, zitten losser in mekaar as hier. En 't schijn
toch maar waar te zijn, da-d-n trouwpartij, deur
onze lieveneer bewerkt, steviger en solieder aan
mekaar is gesoldeerd dan eene deur d'n Dollar.

Want Trui kan nouw wel 's uitvallen, dat de
ramen rinkelen — as ik 't weer mos doen, dan
doe ik 't toch weer mee d'n Druppel, ziede!

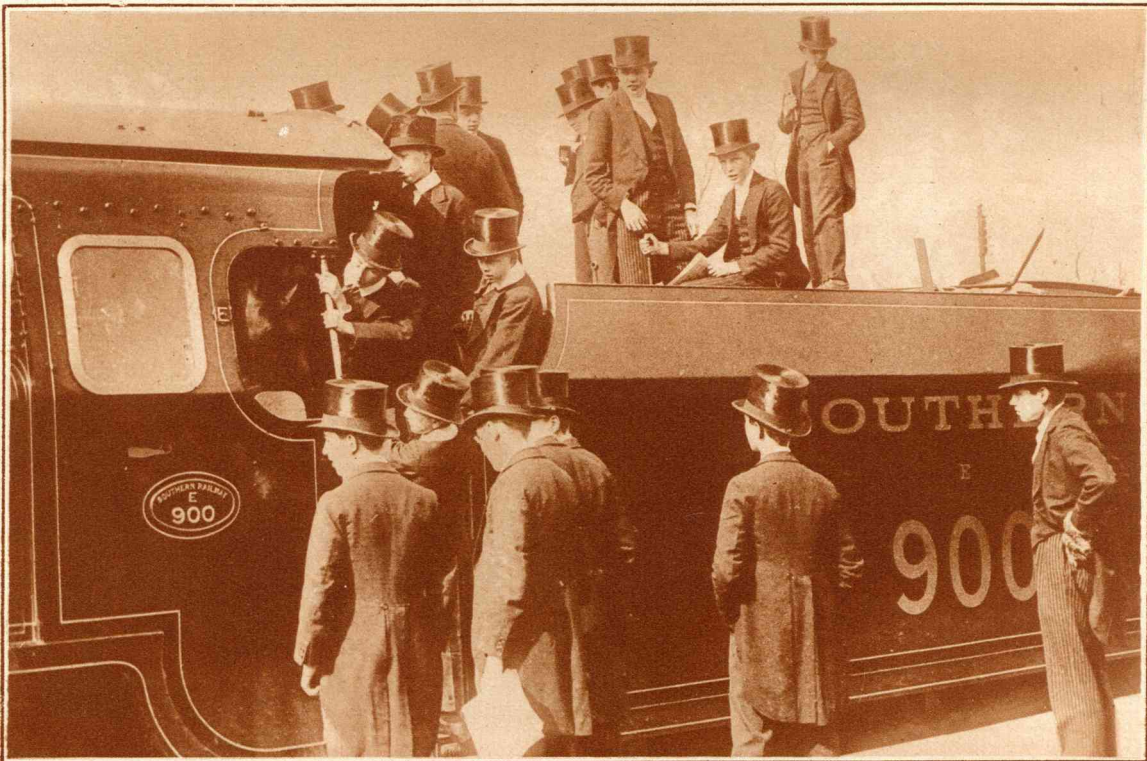
Webben 't as boerenmensen wijd gebrocht.
Ons gedoeike mag er zijn. 't Is 'n heel stuk Ulven-
hout, da beloof ik oew en ginnen cent hiepeteek,
amico — en toen me begonnen, wel toen begonnen
we mee vier blaanke billen zoas wij da zeggen, en,
amico, da lijkt heel veul, maar ge kopt er gin
dubbeltje sigaren veur!

En onzen hof emmen mee haard werken ver-
diend maar zonder Trui was da nooit gelukt.

Daar motte 'n wijf bij hebben, die d'r handen
uit de mouwen stikt. Voor zuk werk kunde mee
polleka-kopkes en gemanikuurde vingerskes niks
beginnen... maar... veur welk seerejeus werk
wel? Ozoo!

Amico, ik schei d'r af.

Veul groeten van m'n kompejon en as altij gin
horke minder van oewen
toet a voe
DRÉ.

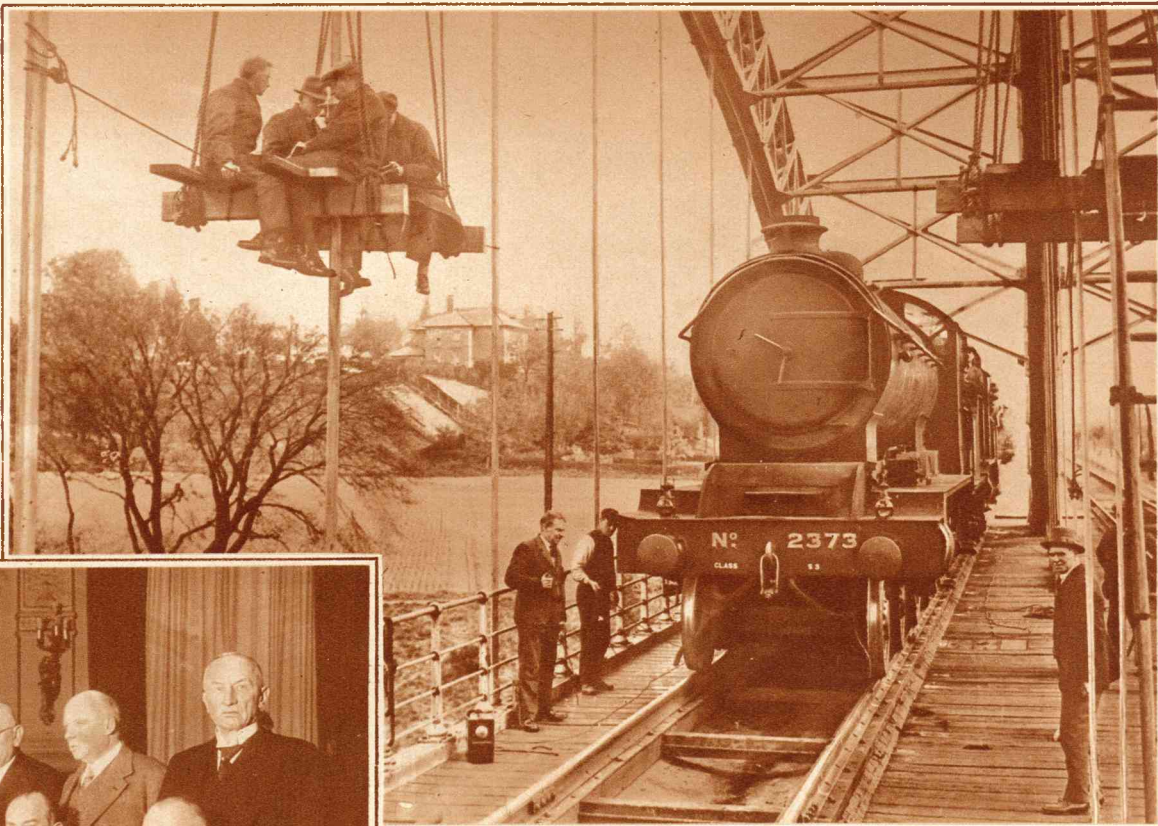
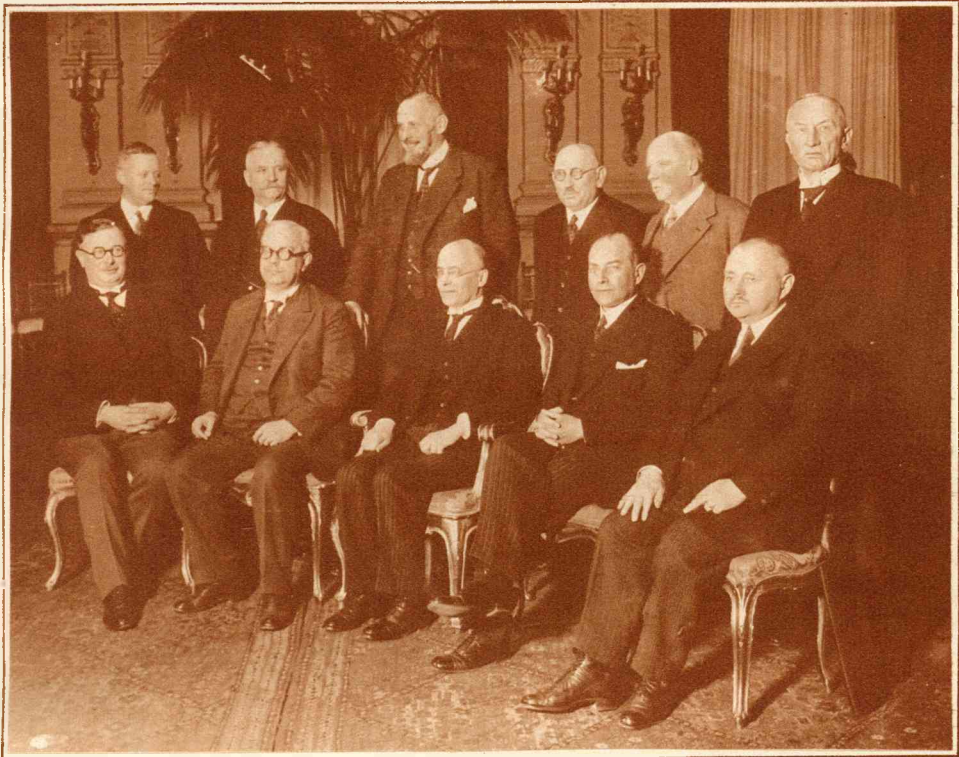

In Engeland zijn eenige nieuwe locomotieven op de lijnen der Southern Railway genoemd naar beroemde colleges, Eton, Rugby
enz. De leerlingen waren natuurlijk bij de plechtige ingebruikname aanwezig; hier ziet men
er eenige in hun bekende, traditioneele Eton-pakjes.

FOTO'S

VAN HET BUITENLAND

Het nieuwe Duitse Kabinet. Van l. naar r.: Dr. Wirth, Dietrich, Rijkskanselier Dr. Brüning, Dr. Curtius, Schatzel; staand: Treviranus, Schiele Bredt, Stegerwald, Moldenhauer en von Guerard.

Veiligheid van het spoorwegverkeer in Engeland, terwijl de trein over de spoorbrug rijdt, bestudeeren de ingenieurs, hangend aan de pijlers van de brug, de instrumenten, welke de trillingen nauwkeurig opnemen en aangeven, of versterking van de brug al of niet noodig is.

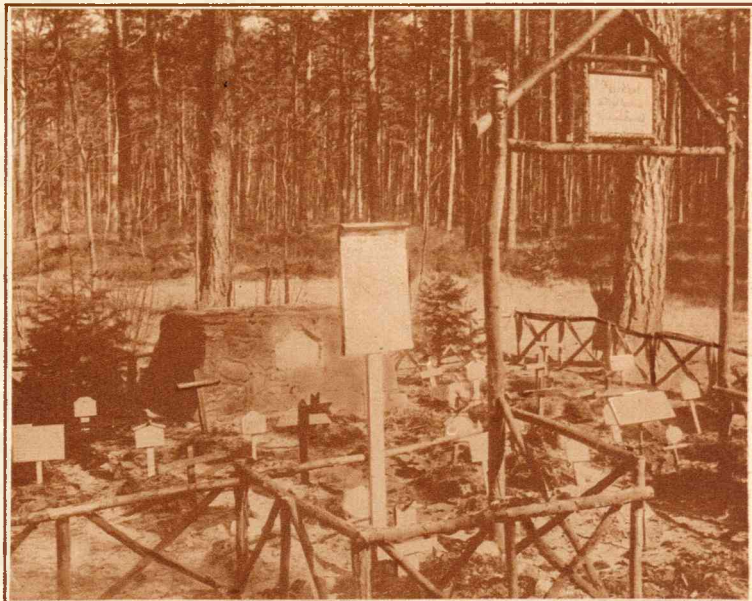
Een griezelig plaatje... over en verward door elkaar liggen de kleine krokodillen in een daartoe ingericht park te wachten op hun vervoer naar de verschillende dierentuinen van Europa.

In het Spreewald heerscht de gewoonte, dat in den Paaschtijd kinderen van hun peetouders reusachtige koeken krijgen. Hier ziet men er twee, bezig aan hun omvangrijk maal.

In Berlijn wonen dierenvrienden, bij wie de liefde voor hun vertroetelingen zulke abnormale vormen heeft aangenomen dat er een vogelkerkhof is aangelegd. De bedroefde achtergeblevenen kunnen nu af en toe op het graf der kanaries en sijsjes eenige herinneringstranen storten.

Limburgsch Foto-nieuws

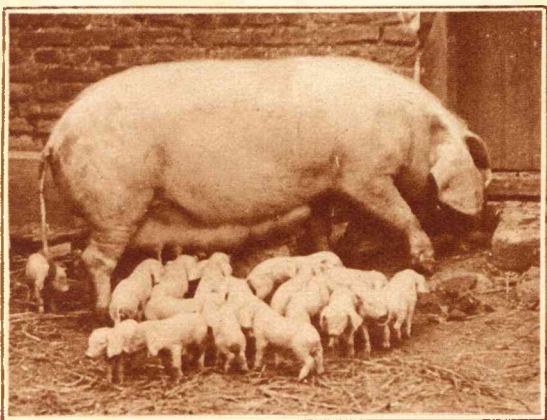

Met het doorknippen van het lint opende Burgemeester Mr. Waszink Zondag op officiële wijze het sportterrein der Roermondsche R.K. Voetbalvereniging Nivea.

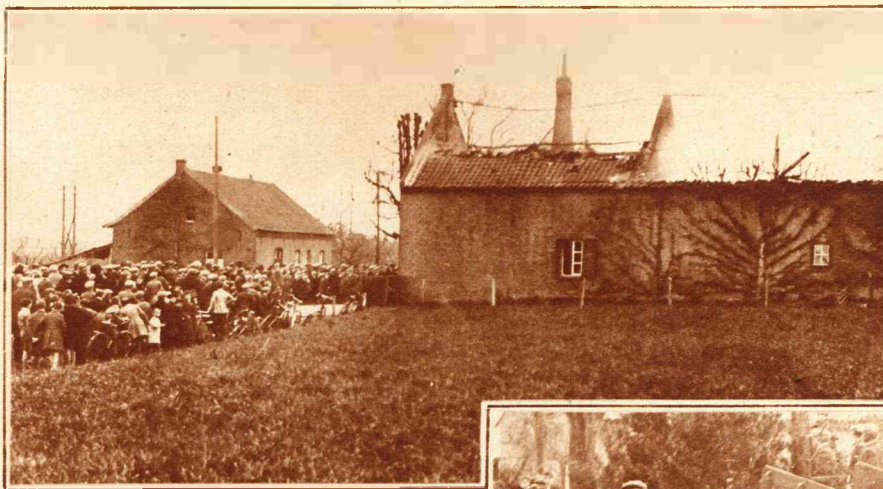

Op de Provinciale Griffie te Maastricht was er feest, wijl de heer H. Lamour

zijn 40-jarig ambtsjubileum mocht herdenken. De sympathieke ambtenaar is dan ook hartelijk gehuldigd door autoriteiten en collega's. Wij fotografeerden den feesteling, gezeten naast zijne echtgenoot, te midden van het voltallige corps.

Op een boerderij in Midden-Limburg troffen we een big aan, dat 23 nazaten had geworpen en 't leek ons niet onaardig dit stelletje te vereeuwigen.

Te Leeuwen brak Zondagmorgen een groote brand uit in de boerderij en woning van den heer Reynders aldaar.

Bij den brand te Leeuwen kwam de jeugd met het primitieve brandspuitje aangehold, waarmee natuurlijk niet veel uitgehaald kon worden. 't Kan alleen een aansporing zijn voor de buitengemeenten om zich op dit gebied te organiseren met de grootere gemeenten uit den omtrek.

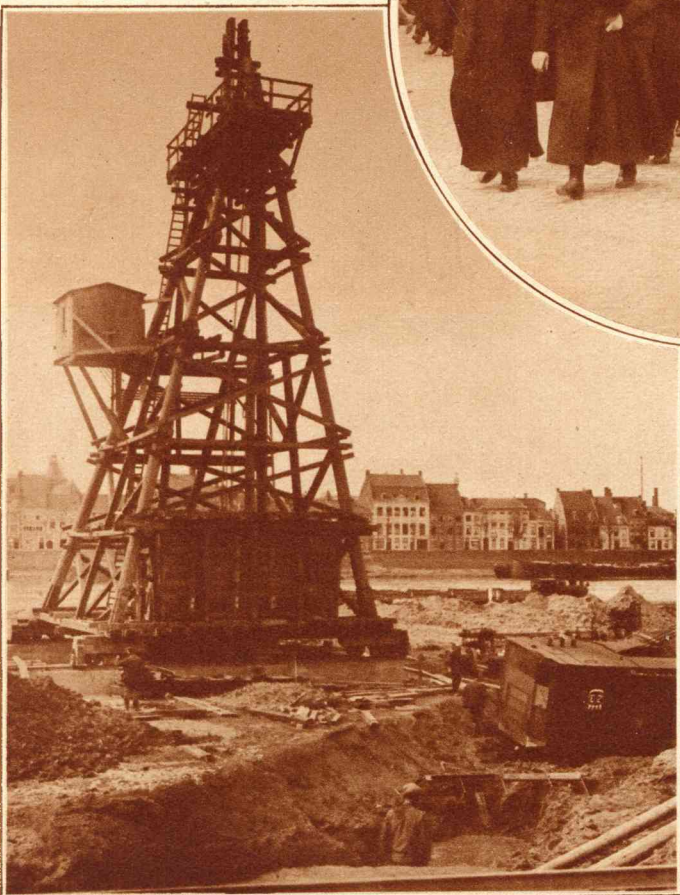

Zondag werd te Roermond door den Z. Eerw. Heer Evers de plechtige H. Mis opgedragen in de Kathedrale kerk. Onder groote belangstelling verlaat de nieuw gewijde priester met familie de kerk.

Aan de oevers van de Maas. „Voorbereidingen“ die tonnen geld vragen. Een geweldig werk begonnen. Christiana en Nielsen's Gewapend Betonbouwmij. te 's-Hage is in Maastricht begonnen met den onderbouw der nieuwe Maasbrug. Zooals ons kiekje laat zien, komt er reeds teekening in het werk. Reeds pult en daverd de zandtrein en is een enorme stellingtoren gebouwd om met behulp van een kabelzweefbaan de materialen van den eenen naar den anderen oever te vervoeren.

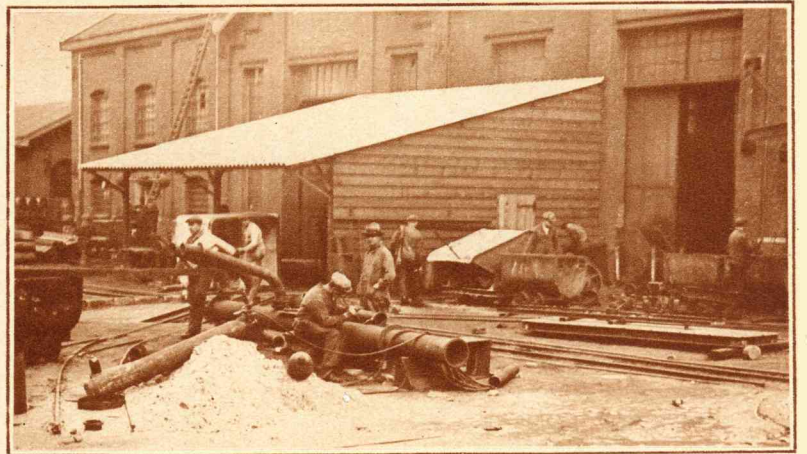
Op een boerderij in Limburg is de moeder van twee lammetjes gestorven en de kleintjes worden nu opgevoed met de flesch. We hebben dit aardige tafereeltje voor onze lezers even vastgelegd.

De R.K. Jonge Boerenstand te Bergen (L) kwam in plechtige vergadering bijeen, ten afscheid van zijn Geestelijken Adviseur, den Weleerw. heer G. Stoot. Wij fotografeerden de kranige vereeniging, die voor 't laatst den beminden adviseur in haar midden zag.

Bij de sluiting van den landbouwwintercursus der R.K. Landbouwschool te Roermond kielten we de scheidende leerlingen met directeur en leeraren.

Een kijkje bij de groote werkplaatsen voor reparatie aan de Oranje Nassau I te Heerlen.

In Heerlen is men druk bezig met het leggen van een nieuwe voedingsgeleiding voor water naar Heerlerheide. Een overzicht op het werk.

Een Limburgsche Gouden bruiloft behoort tot een der grootste gebeurtenissen van stad en dorp, en wordt dan ook door de geheele buurtschap medegeleefd. Het 50-jarig huwelijksfeest van het echtpaar J. Bouwels-de Graaf in Weert is daar een sprekend bewijs van. Op den grooten feestdag fotografeerden wij het gouden paar en de fuivende nakomelingschap, in feeststemming bijeen. Zooals we zien heeft „het gezin“ de geheele straatbreedte noodig om te kunnen poseeren.

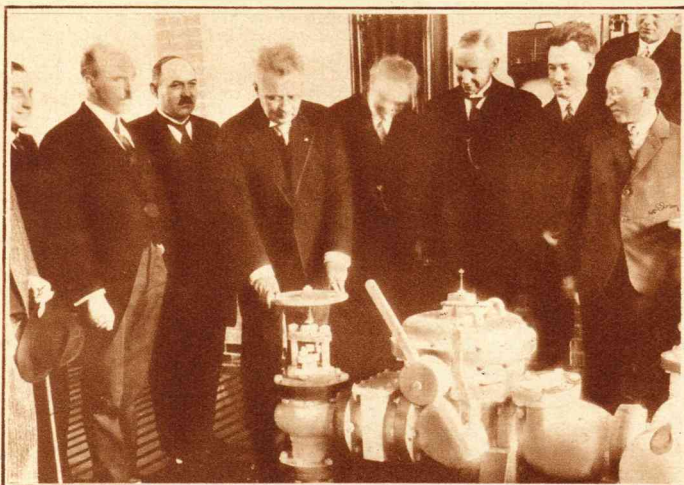
Oud-Maastricht. Tot de aardige oude plekjes van Maastricht behoort zeker ook wel het Lange grachtje, waar de oude wallen nog te zien zijn.

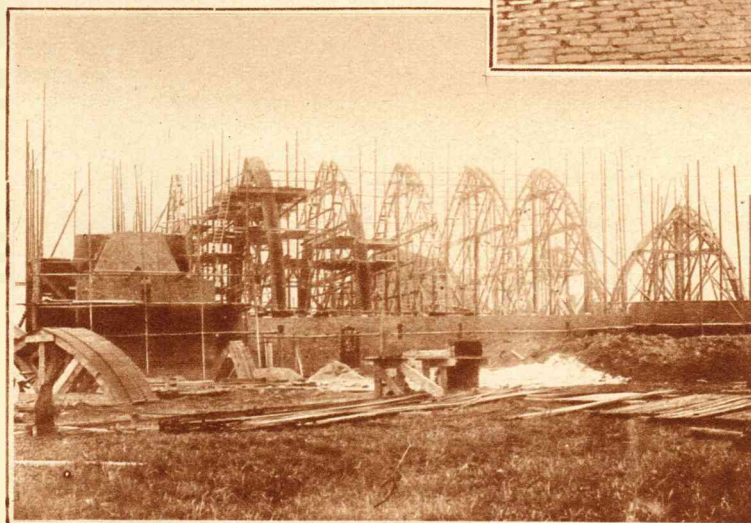
Het echtpaar Simons-Kaaks te Roermond, wonende Schuitenberg, zal 29 April a.s. zijn gouden huwelijksfeest herdenken. Een foto van de nog krasse echtelieden.

Oud-Maastricht. De hoofdstad van Limburg heeft nog veel oude plekjes en enge steegjes, zooals de Heyestraat te Wijk.

Het eerste gas op langen afstand. Vorige week Dinsdagmiddag werd te Roermond door burgemeester Waszink in tegenwoordigheid van den directeur der Staatsmijnen prof. van Itterson, jr. Ross van Lennep, leden van de Kam. van Koophandel, het eerste bedrijf voor de levering van gas op langen afstand officieel in werking gesteld.

Te Overhoven (L.) is men druk bezig met het bouwen der nieuwe H. Hart kerk.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Uit de overvolle openbare lokalen weerklonken muziek, gezang en een luid gejoel van vrolijke of ook wel twistende drinkers. Het was, alsof al deze menschen, waaronder een groot aantal vrouwen, door het bezit van het zuur verdiende geld in een roes waren gebracht, en zeer zeker waren er velen, die het grootste gedeelte van hun karig maandloon binnen twee uur weer verkwisten.

Ook in de drie betere logementen van het dorp waren volgens de verzekering van den waard alle beschikbare kamers bezet. Op den betaaldag kwamen alle zakenmenschen uit de heele omgeving hier, die aan de werklui en de fabrieksambtenaren goederen leverden en natuurlijk van het geschikte oogenblik gebruik maakten, om het hun verschuldigde geld te beuren en nieuwe bestellingen op te doen. In de restaurants der hotels ging het nauwelijks minder luidruchtig en uitgelaten toe dan in de herbergen der arbeiders. Ook daar werd bij wijn en bier naar hartelust gezongen en geschreeuwd.

Met veel moeite en tegen een hoogen prijs vonden de twee vluchtelingen eindelijk in het derde logement een bescheiden kamertje met twee vlak naast elkaar staande bedden. Krauze was zoo doodop dat hij dadelijk op het smalle bed neer wilde vallen.

Zijn reisgezel belette hem dit, terwijl hij met een ruwen lach zei: „Waarachtig, je bent zoo zwak als een oude vrouw, en je zal toch nog eenigen tijd goed wakker moeten blijven, als je geen gevaar wil loopen, dat ik je onderweg ergens laat liggen. Er zijn hier voor ons nog belangrijke dingen te doen, voordat wij er aan mogen denken, om te gaan slapen. Ik heb den heelen dag hier en daar geluisterd, zonder dat je er iets van bemerkte en wat ik toen vernam, was niet juist geschikt, om mij plezier te doen. Zonder passen komen wij dezen keer niet over de Russische grens, dat is zoo goed als zeker.”

De graanhandelaar staarde hem verschrikt aan. „Maar wat moeten wij dan beginnen? Waar moeten wij passen vandaan halen?”

„Vroeger zou dit kinderwerk zijn geweest. Voor een paar roebel was altijd een pas te krijgen, juist zooals men hem noodig had, en met deze mogelijkheid had ik rekening gehouden. Maar de omstandigheden zijn helaas veranderd. Het toezicht aan de grens is nauwkeuriger geworden en een paar menschen, die van het bezorgen der passen een zakkje maakten, hebben onlangs zeer strenge straffen gekregen, zoodat wij nauwelijks eenig vooruitzicht hebben, om op zoo'n manier aan legitimatiepapieren te komen. Wij moeten ons die op een andere manier trachten te bezorgen, en daarvoor geeft de algemeene dronkenschap, die hier vandaag heerscht, de beste gelegenheid.”

Krauze wist wel niet goed, hoe dat moest worden uitgelegd, maar hij was al zoo geheel aan de rol van een zwijgenden toehoorder gewend, dat hij zich niets afvroeg, maar met een diepen zucht achter den vroegeren athleet, die niet de minste vermoeidheid scheen te gevoelen, de kamer weer verliet. Half in slaap, als een slaapwandelaar, volgde hij hem stap voor stap en het was een ware foltering, die hij bij zijn ellendigen lichamelijken toestand gedurende de volgende uren moest doorstaan.

Hubner scheen zich namelijk te hebben voorgenoemen, alle herbergen der plaats te bezoeken. Hij ging van de eene naar de andere, en overal zag hij waarlijk op een bewonderenswaardige wijze kans, om met de drinkers bevriend te worden, onverschillig, of het personen van den middenstand of eenvoudige werklui waren. Hij dronk met hen, ging op hun grappen in en wist hen spoedig in een vertrouwelijks gesprek te betrekken. Op zijn zwijgenden metgezel werd daarbij slechts weinig gelet en meermalen moest Hubner den met den slaap strijdenden man door een ribbestoot er aan herinneren, dat het tijd was, om verderop te gaan.

Tot diep in den nacht zette de tooneelspeler dit eigenaardige en volgens de meening van Krauze geheel doellooze optreden voort, toen scheen hij echter te hebben gevonden, wat hij zocht; want

hij bleef steeds naast een man, met wien hij op dezelfde ongedwongen manier kennis had gemaakt, als met alle anderen, met wie hij gedurende de laatste twee uren reeds gedronken had. Krauze hoorde uit hun gesprek, dat de man een houthandelaar uit Russisch Polen was, en hij zag, dat zijn metgezel zeer duidelijk van plan was, den toch al aangeschoten man totaal dronken te maken. Hij liet een flesch zwaren Hongaarschen wijn komen en wist het zoo in te richten, dat zijn nieuwe vriend, die zich niet lang tot drinken liet aansporen, het leeuwenaandeel daarvan kreeg. Toen haalde hij hem over, om in zijn gezelschap nog een ander lokaal

Een mooi span en duur!

te bezoeken, ongetwijfeld met geen andere reden, dan omdat hij bemerkte, dat de houthandelaar hier in zijn logement te veel bekenden had, die zich met hem bemoeiden.

Krauze liep weer gehoorzaam achter hem aan als een offerdier, dat dom en stil in zijn lot berust. Maar toen hij daarna in de lage, met een benauwden tabaksrook gevulde herbergkamer naast de twee anderen aan de tafel zat, was hij niet langer in staat, zijn vermoeidheid te beheerschen; zijn hoofd viel op zijn borst en ondanks het woeste lawaai om hem heen bevond hij zich in een diepen slaap.

Een ruw schudden deed hem ontwaken. Hij had een paar minuten noodig, om in zooverre tot zichzelf te komen, dat er langzamerhand een helder besef van den toestand in hem opkwam. Toen zag hij, dat de houtkooper naast hem met zijn hoofd op de tafel lag te snorren, terwijl Hubner, gereed om te vertrekken, naast hem stond.

Hij hoorde de halfluide, knorrige woorden van zijn reisgezel: „Voor den drommel, man, wil je nu eindelijk wakker worden? Denk je dan, dat ik mij zooveel moeite heb gegeven met dien taaien kerel daar, om nu terwille van jou te wachten, tot je weer wilt ontwaken? Vooruit! Hoe vlugger wij hier vandaan komen, des te beter is het.”

Met veel moeite stond Krauze op en door den stevigen arm van den ander gesteund, tuimelde hij naar buiten. Maar de koude nachtlucht, die hem daar tegemoet kwam, bracht hem geheel tot zichzelf.

„Een heb ik er gelukkig te pakken gekregen,”

No. 21 hoorde hij zijn metgezel met een groote voldoening zeggen. „Maar het was een drommels hard stuk werk. Die man kan drinken zooals weinig personen en al had ik hem ook tevoren zijn pas laten toonen, zoodat ik precies wist, in welken van zijn zakken ik het papier moest zoeken, gaf ik toch al haast de hoop op. Maar nu heeft hij minstens vierentwintig uur noodig, om met zijn roes klaar te komen, en ik weet zeker, dat hij bij zijn ontwaken niet het minste vermoeden er van zal hebben, wat er vannacht met hem gebeurd is en hoe de menschen er uit zagen, met wie hij gefuifd heeft.”

Krauze had nauwelijks nog op de laatste woorden gelet. Heviger dan ooit was het wantrouwen in hem ontstaan.

„Waarom denk je slechts aan jezelf?” vroeg hij. „Ik heb toch eveneens een pas noodig. Hoe moet ik anders over de grens komen? En waar moet ik er een vandaan halen, nu het toch schijnbaar je plan is, om naar ons logement terug te keeren?”

„Dat is zeer zeker mijn plan; want ten slotte moet ik ook een paar uur slapen, en vandaag zou er toch niets meer gedaan kunnen worden. Maar wees onbezorgd! Ook voor jou zal er morgen raad geschaft worden. En ik ben nog niet voornemens, je in den steek te laten.”

Dat klonk wel niet al te troostend, maar in het bewustzijn van zijn eigen onmacht moest de graanhandelaar voorloopig daarmee tevreden zijn. De twee reisgenooten zochten hun benauwd slaapkamertje op, en al had Krauze zich ook voorgenoemen, om in ieder geval zoo lang wakker te blijven, tot Hubner ingeslapen was, toch eischte zijn lang mishandeld lichaam nu gebiedend zijn recht, en Krauze had zich nauwelijks op de harde legerstede uitgestrekt, of hij viel in een looden slaap.

Bijna tegelijk sloegen de beide reisgenooten hun oogen den volgende morgen op. Hubner keek op zijn horloge en was met een sprong het bed uit.

„Ellendig — al negen uur! Ik geloof, dat je mij met je slaperigheid besmet hebt. Wij moesten nu al minstens twee uur op de been zijn.”

Krauze voelde een razende hoofdpijn; maar uit vrees voor de brutale opmerkingen van den andere zei hij er niets van, en haastte hij zich bij het aankleeden. Zij lieten het ontbijt op hun kamer brengen en Hubner, die daar met een gefronst voorhoofd zat, scheen over allerlei gewichtige plannen na te denken.

Plotseling verbrak hij het zwijgen met de bewering: „Wij moeten maken, dat wij hier vandaan komen. Want als de duivel zijn hand in het spel heeft, laat hij onzen vriend van gisterenavond vroeg uit zijn roes ontwaken en zijn verlies ontdekken. Dan loopen wij in ieder geval gevaar, hem te ontmoeten en door hem herkend te worden. Bovendien heb ik bedacht, dat wij in geen geval de grens aan het dichtstbijzijnde grensstation kunnen passeeren. De man, wiens pas ik zonder zijn uitdrukkelijke toestemming heb geleend, zou daar persoonlijk bekend kunnen zijn en dan waren wij natuurlijk verloren. Wij zullen dus een wagen nemen en een paar mijlen verderop naar een ander grensstation rijden, waar dat niet meer te vreezen valt. Ben je klaar?”

„Ja. Maar misschien zou ik beter doen, door hier te blijven. Zei je gisteren zelf niet, dat het onmogelijk was, zonder pas over de grens te komen?”

„Zeker heb ik dat gezegd. Maar je zult mij toch vergezellen. Met of zonder pas — ik breng je wel over de grens.”

„En als ik nu, na rijp overleg, die poging liever niet wil wagen?”

Hubner wierp hem een blik toe, waarin Krauze's argwaan een sombere bedreiging las. „Onzin! Dat had je moeten bedenken, voordat wij Breslau verlieten. Nu behooren wij bij elkaar en ik heb geen zin, om mij door je domheid of misschien ook door je achterdocht in gevaar te laten brengen. Als er een tijd zou komen, waarin ieder van ons beter zijn eigen gang kan gaan, zal ik het wel zeggen. Maar tot dan toe raad ik je in je eigen belang, geen zij-

sprongen te maken of andere dingen uit te halen. Ik houd mijn oogen open — dat zul je immers al lang bemerkt hebben — Ik ga nu een wagen bestellen. Blijf hier boven, tot ik terugkom, om je te halen."

Hij ging de deur uit, terwijl Krauze verslagen bleef zitten en zijn handen radeloos tegen zijn pijnlijke slapen drukte. Hubner's besliste weigering, om van hem te scheiden, kwam hem voor als duidelijke bevestiging van zijn verdenking, dat de tooneelspeler slechts op een gelegenheid wachtte, om hem van zijn geld te berooven, en in zijn opwinding stelde hij zich de vreeselijkste tooneelen van bloedige misdaden voor, waarvan hij en niemand anders het ongelukkige slachtoffer was.

En hij had niet eens een wapen, om zijn leven te verdedigen, terwijl de ander nog steeds de revolver in zijn borstzak droeg, die hij hem ontstolen had. Zoekend keek hij in de kamer rond en hij kreeg haast een verheugend gevoel, toen hij op de vensterbank een meer dan vingerdik stuk ijzer bemerkte, dat oorspronkelijk voor een of ander doel in den muur was geslagen, maar toen er weer uitgebroken was. Haastig, alsof hij in het bezit van een kostbaar kleinood wilde komen, sprong hij op en maakte zich meester van het verroeste stuk metaal, om het onder zijn vest te verbergen. Nu gevoelde hij zich veel kalmer dan tevoren, want hij was bij een eventueelen aanval niet meer op de kracht van zijn vuisten aangewezen, en als hij een paar minuten geleden in zijn angst het denkbeeld overwogen had, om zijn vreeselijken bondgenoot een deeling van het bedrag aan te bieden, alleen om zich door dit offer van hem af te koop, dan was hij nu vastbesloten, om zijn bezit tegen de roofgierige hartstochten van zijn reisgenoot tot het laatste te verdedigen.

Langer dan een halfuur moest hij op den terugkeer van Hubner wachten en het sombere gezicht van den athleet toonde hem duidelijk genoeg, dat de zaken nog lang niet naar wensch gingen.

"Ik kon onmogelijk een wagen of een rijtuig krijgen," zei hij. "Ik heb den waard ten laatste vijftig mark geboden voor het bezorgen van de ellendigste kar, maar hij bleef er bij, dat er in het heele dorp geen enkele meer te krijgen zou zijn. De mannen uit de mijnen en fabrieken maken gebruik van den Zondag, om naar de stad te rijden en zich daar te amuseeren. Dus zal de verzekering van den man wel waar zijn en wij zouden onze heele reis te voet moeten voortzetten, als het toeval geen rijtuig op mijn weg had gebracht, dat leeg naar Tarkowitz teruggaat."

"Naar Tarkowitz? Wat moeten wij daar doen?"

"Niemendal, en wij willen ook volstrekt niet daar naar toe, maar naar de grens; maar het is toch een uur loopen gespaard, als wij een eind meer rijden. Ik ken de streek daar in den omtrek heel nauwkeurig en weet, waar wij af moeten stappen, om langs den kortsten weg aan het grensstation te komen. De koetsier was wel zoo onbeschaamd, om twee daalders te eischen; maar op zoo'n kleine uitgaaf komt het bij u toch zeker niet aan."

Een kwartier later zaten zij waarlijk in het licht open rijtuig, een zoogenaamde brik, zooals er in die streek veel gebruikt worden, en een scherpe wind, die fijne, maar ijskoude regendroppels meebracht, blies hun in het gezicht. Omdat de koetsier ieder woord van hun gesprek had moeten hooren en het tweetal bovendien weinig lust tot praten had, bleven zij zwijgen tot na een rit van ongeveer vijftig minuten Hubner den arm van den suf kijkenden koetsier op den bok aanraakte.

"Halt! Hier moeten wij afstappen. Deze heer zal u den afgesproken vrachtprijs betalen."

Krauze, die toch weer zeer angstig werd, toen hij er aan dacht, dat hij over eenige minuten met zijn akeligen metgezel moederziel alleen op het vrije veld zou zijn, waar wild en zijde geen menselijke woning te zien was, aarzeld nog, om het geld in de uitgestrekte hand van den koetsier te leggen.

"Misschien zou de man zich toch laten overhalen, om ons tegen een goede betaling tot in de onmiddellijke nabijheid van de grens te brengen," fluisterde hij Hubner halffluid toe. "Wilt u niet nog eens daarover met hem onderhandelen?"

Maar de tooneelspeler maakte een beslist ontkennende beweging. "Dat zou doelloos zijn, want hij heeft het straks bepaald geweigerd. Bovendien komt het mij om verschillende redenen doelmatiger voor, dat wij het overige van den weg te voet af-

leggen. Houd ons dus niet noodeloos op, maar maak de zaak in orde."

Ofschoon zijn verdenking door dit antwoord slechts nieuw voedsel had gekregen, was Krauze toch niet moedig genoeg, om tegen den wil van den ander een gesprek met den koetsier te beginnen. Hij rekende met den man af en keek het spoedig weggrollende rijtuig weemoedig na. Toen overtuigde hij zich door een onopgemerkt tastenden greep, dat hij nog in het bezit van het wapen was en hij dit ieder oogenblik voor zijn verdediging beschikbaar zou hebben.

"Vooruit dan!" zei hij bij zichzelf. "Ik zal mijn geld en mijn leven in ieder geval zoo duur mogelijk verkoopen."

Het was een eenzame en sombere streek, waar zij zich bevonden, dubbel zwaarmoedig en troosteloos in het vale schemerlicht. De slechte, schijnbaar weinig gebruikte weg, dien Hubner had ingeslagen, liep over een kaal, ongelijk land, om dan in het

Mijn Onafhankelijkheid

*

Wanneer ik zin heb om een auto te gaan koopen,
Dan vraag ik dat toch zeker niet aan Jan Publiek.
Als ik 's winters met mijn blooten kop wil loopen.
Dan doe ik dat, al lacht ook iedereen zich ziek.
Als ik zin heb om eens lekker lang te slapen.
Al beukt m'n hospita de deuren met haar vuist.
Al scheldt de heele wereld me voor luie bliksem,
Je snapt toch zeker wel: Dan doe ik 't lekker juist!

Als ik geen zin heb om visites af te leggen.
Dan heb ik lak aan wat het menschedom er van zegt.
En als m'n vrienden me zooiets dan kwalijk nemen.
Dan zeg ik, op mijn beurt, die vriendschap is niet echt.
Als ik geen zin heb om 'n meisje te gaan trouwen.
Dan blijf ik heel mijn leven lekker vrijgezel!
Dan hoor ik tenminste niet: „Och mannie ik ga dansen.
Let jij vanmiddag even voor me op de bel."

Als ik zin heb om te rooken, nou, dan rook ik.
M'n biertje drink ik allersmaaklijkst op z'n tijd.
Geen mensch op aarde, die me zooiets kan verbieden.
Ik volg m'n eigen weg van onafhankelijkheid.
Maar... als ik geen zin heb m'n belasting te betalen.
Dan krijg ik morgen aan den dag een dwangbevel.
Dan loop ik spaak met al m'n mooie theorieën.
Al heb ik geen zin er in, betalen moet ik wel!

GUUS BETLEM Jr.

bosch uit te komen, dat somber en angstwekkend als een zwarte muur het droefgeestige landschap afslot.

"Moeten wij door dat bosch daar?" vroeg Krauze, nadat zij een poos zwijgend naast elkaar voortgelopen hadden, en hij gaf zich alle mogelijke moeite, om een onbevangen klank aan zijn stem te geven.

Maar op Hubner scheen deze toon niet zeer overtuigend gewerkt te hebben, want hij keek zijn metgezel van terzijde aan en zei spottend: „Ja. Ben je bang?"

De graanhandelaar lachte gedwongen. „Da's ook wat! Waarvoor zou ik bang zijn? Zijn wij niet met ons tweeën!"

"Misschien juist daarom!" luidde het korte antwoord. „Je hebt gisterenavond in je slaap allerlei rare praatjes verkocht, die mij een juiste voorstelling hebben gegeven, hoe het er van binnen bij je uitziet. En ik zeg je alleen maar, dat ik niet in jouw plaats zou willen zijn — nog niet voor een miljoen!"

Krauze was bleek geworden, maar hij scheen niet nieuwsgierig naar de reden, waarom de andere hem deze eigenaardige verklaring had gegeven. Zwijgend liep hij voort, steeds er op bedacht, om een halven of een heelen stap achter Hubner te blijven; zijn hand tastte echter meermalen naar de plaats, waar het verroeste stuk ijzer onder zijn vest uitkwam.

Nu waren zij nog slechts ongeveer honderd schreden van den rand van het bosch verwijderd, dat aan de angstige oogen van den graanhandelaar zó donker en ondoordringbaar voorkwam als een nog nooit door menschen bezochte wildernis. En

nogmaals, hoezeer hij ook van het nuttelooze dezer poging overtuigd was, waagde hij het, aarzelend bezwaar te maken.

„De witte streep daarginds is toch in ieder geval de straatweg. Zouden wij niet beter doen, dien te volgen, in plaats dat wij ons in het eenzame bosch aan het gevaar wagen, geheel te verdwalen?"

Nu was het Hubner, die een kort spottend gelach deed hooren. „Heb daarover maar geen zorg, waarde vriend! Je zult precies daar aankomen, waar ik je wil hebben. Ik ken dit bosch zeer goed en dat het zoo eenzaam is, heeft mij juist dezen weg doen kiezen. Als ik gisteren bij voorkeur drukke plaatsen bezocht, dan komt het mij vandaag doelmatig voor, om alle nieuwsgierige menschen zooveel mogelijk uit den weg te blijven."

Misschien had hij er ook een brutaal plezier in, om de wantrouwende vrees van zijn reisgezel, die immers al lang niet verborgen voor hem had kunnen blijven, door zijn dubbelzinnige woorden en nog meer door den toon, waarop hij die uitspraak, tot een pijnlijken angst te doen toenemen, en een man met een helder doorzicht zou deze bedoeling waarschijnlijk wel doorzien hebben. Krauze echter — anders een menschenkenner en volleerd in koude berekeningen — scheen niets meer te bezitten van het slimme verstand en de buitengewone scherpzinnigheid, die hem zoo lang in staat hadden gesteld, om alle wederwaardigheden en gevaren te trotseeren. De man, voor wien hij van het eerste oogenblik hunner kennismaking evenveel vrees als afschuw had gevoeld, moest met een waarlijk diuvelsche kracht toegerust zijn, om hem met lichaam en ziel zoo geheel in een verlammen doodsangst te brengen, dat hem slechts die eene gedachte bezielde: „Wanneer zal hij de revolver voor den dag halen? En zal ik nog tijd genoeg hebben, om die omlaag te slaan, voordat hij afgedrukt heeft?"

Maar nu zij het geheimzinnig donkere bosch ingingen en naast elkaar op het smalle voetpad voortliepen — stijf tegen elkaar gedrukt, want geen van beiden wilde voor den anderen loopen, toen nam deze eene gedachte in de koortsachtig werkende hersenen van Krauze langzamerhand een anderen, gevaarlijker vorm aan.

„Als het toch eenmaal zeker is, dat hij mij slechts naar deze verlaten eenzaamheid heeft gesleept, om mij af te maken — waarom zou ik dan versuft wachten tot hij het juiste oogenblik daarvoor gekomen acht? Waarom kan ik het wapen, dat een gelukkig toeval mij bezorgd heeft, niet evengoed ten aanval als ter verdediging gebruiken? Ja, dwingt de plicht tot zelfbehoud mij niet, om zijn lage bedoeling te voorkomen? En zijn de zeventuizend mark, die hij mij afgezet heeft, niet mijn rechtmatig eigendom? Als hij mij die met het brutale recht van den sterkere afgenomen heeft, waarom zou ik dan aarzelen, om die op grond van dat zelfde recht weer terug te nemen? En dan de pas, dat onschatbare papier, waarvan het bezit voor mij de redding en de vrijheid waarborgt! Kan ik dien niet evengoed gebruiken als hij? Een enkele slag! Waarom aarzel ik nog, om van de gelegenheid gebruik te maken?"

Minuut na minuut ging voorbij. Steeds dieper scheen de stilte om hen heen te worden, steeds zwaarder scheen de eenzaamheid op het schemerachtige bosch met zijn sombere boomen en zijn benauwde graflucht te drukken. Geen geluid uit de woningen der menschen drong door tot hier, geen geluid zou uit deze afzondering tot aan de woningen der menschen doordringen. Wat hier gebeurde, werd door niemand gezien of gehoord. Weken of maanden zouden misschien voorbijgaan, voordat het aan een ander levend wezen bekend werd.

En er was slechts een enkele slag noodig — het scherpe stuk ijzer was immers een vreeselijk wapen. Waarom dus dit laffe, besluiteloze aarzelen! Binnen een kwartier — neen, binnen vijf minuten was het misschien al te laat. Zijn hand had niet gebeefd, toen hij den strop om den hals der oude vrouw wierp en met een flinken ruk dichttrok — hoeveel meer zou hij nu op zijn kracht en flinkheid mogen vertrouwen, nu, terwijl het mislukken gelijk zou staan met het prijsgeven van zijn leven!

Weg met alle angstige aarzel! Slechts het juiste oogenblik gebruikt en dan alle zenuwen en spieren ingespannen! Er bestond geen kostbaarder prijs, dan die hier te winnen was. Een dwaas en een armzalige lafaard, die hem zou kunnen verspelen!

Wordt voortgezet.

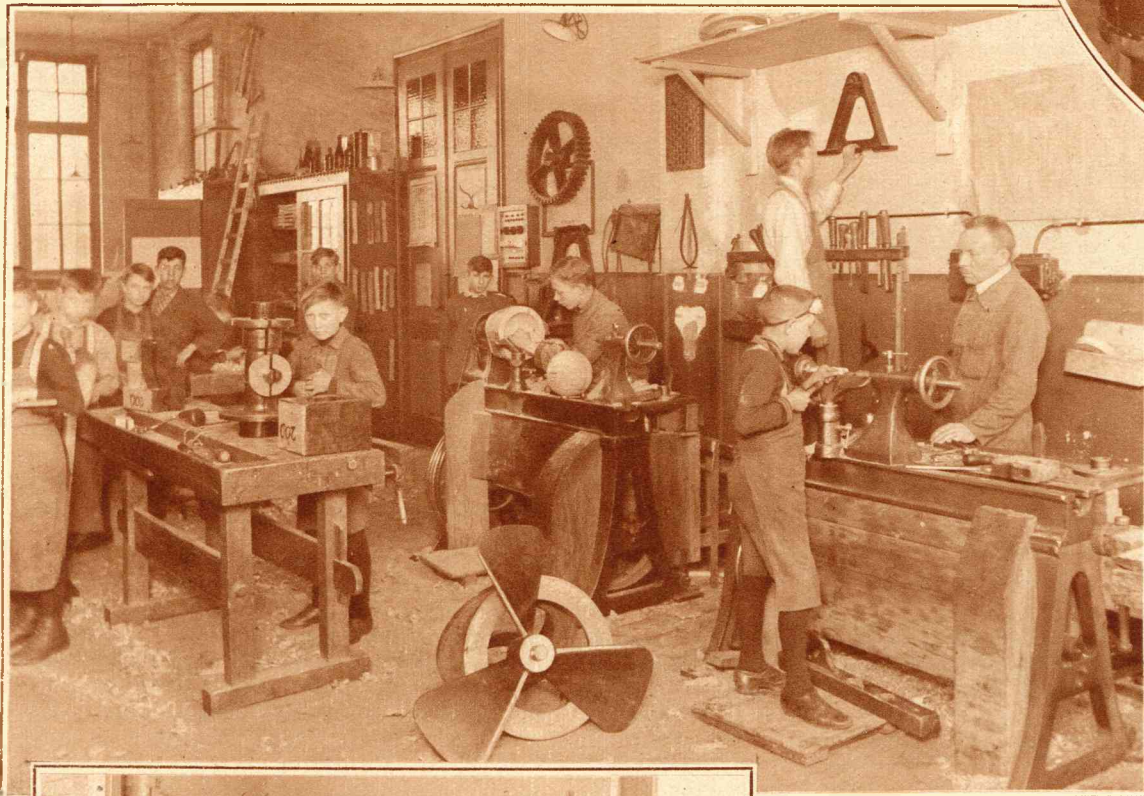
BIJ HET Zilveren Jubileum VAN DE AMBACHTSSCHOOL TE VENLO

In verband met het a.s. 25-jarig bestaan van de Venlosche Ambachtsschool, welk feest op 1 Mei gevierd zal worden, hebben we gemeend deze inrichting eens nader te moeten gaan bekijken en onzen lezers tevens in een serie foto's te laten zien, wat er alzoo in die nuttige instelling gebeurt. Met welwillende medewerking van den

directeur der school, den heer J. M. v. d. Hart, hebben we ons fotografisch oog op verschillende leervakken laten rusten en op deze wijze de indrukken vastgelegd. Waar de foto's voor zichzelf spreken en geen nadere

De directeur van de school, de heer J. M. v. d. Hart, aan zijn bureau.

De modelmakerij.

verklaring behoeven, willen we het een en ander uit de geschiedenis der school gaan verklappen.

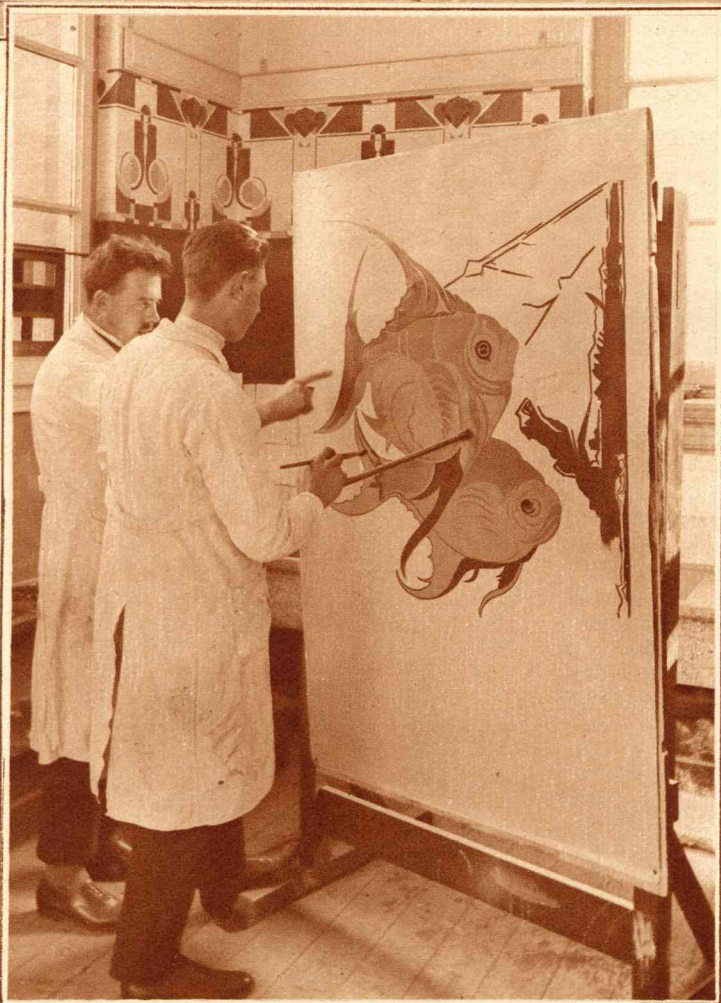
De Ambachtsschool te Venlo gaat uit van de Vereeniging tot bevordering van het Ambachtsonderwijs in Limburg te

Venlo. Deze vereeniging werd op initiatief van den Edelachtbaren heer H. B. J. van Rijn op 18 Mei 1904 opgericht. In die jaren waren de Zuidelijke provincies op het gebied van ambachtsonderwijs bij de Noordelijke verre ten achter. De heer de Groot, toen inspecteur van het Middelbaar onderwijs voor teeken- en ambachtsscholen, thans inspecteur-generaal van het Nijverheidsonderwijs, wist met zijn groote ervaring op dit gebied de noodzakelijkheid van goed vakonderwijs voor den toekomstigen ambachtsman aan te toonen.

Het gemeentebestuur van Venlo besloot in Maart 1904 met algemeene stemmen tot de stichting van een gebouw voor de Burgeravondschool, het teekeninstituut en de Ambachtsschool, zoodat de vestiging van de eerste Ambachtsschool in Limburg hiermede verzekerd was. Het ambachtsonderwijs was toen nog niet bij de Wet geregeld en werd aan particulier initiatief overgelaten. De moeilijkheden, niet in het minst die van financieelen aard, die het bestuur van die vereeniging op te lossen had, waren zeer groot.

Het eerste bestuur bestond uit de heeren: Chr. Berger, als voorzitter, en J. G. Nolens, W. J. Muysers, H. H. Seelen, Jos. Steyns, Ernst Melms, G. Mestrum, K. Uyttenbroek, P. Gerards, W. Jacobs, P. Hunnekens en Ch. de Rijk.

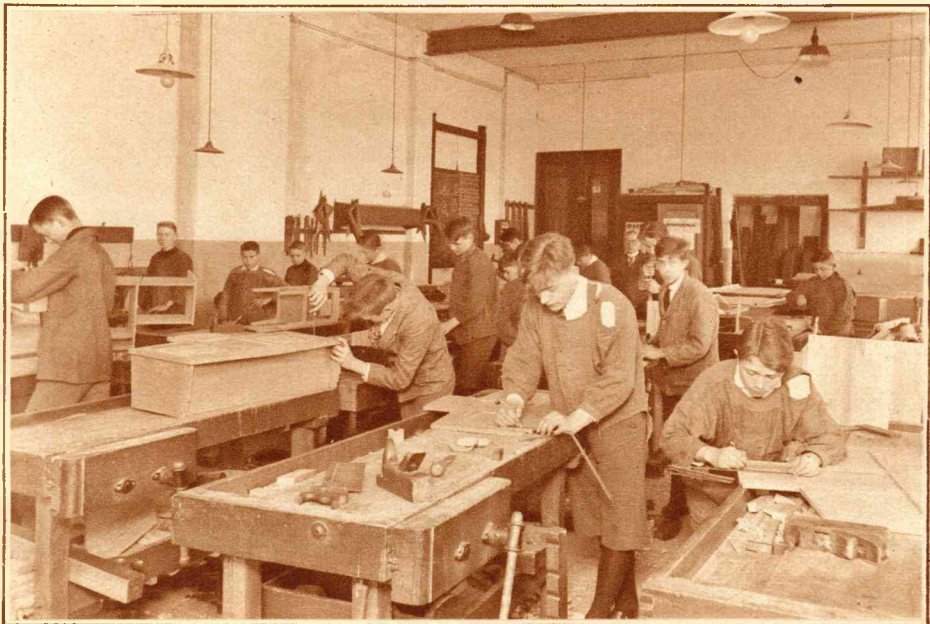
De heeren J. G. Nolens en W. J. Muysers werden respectievelijk tot penningmeester en

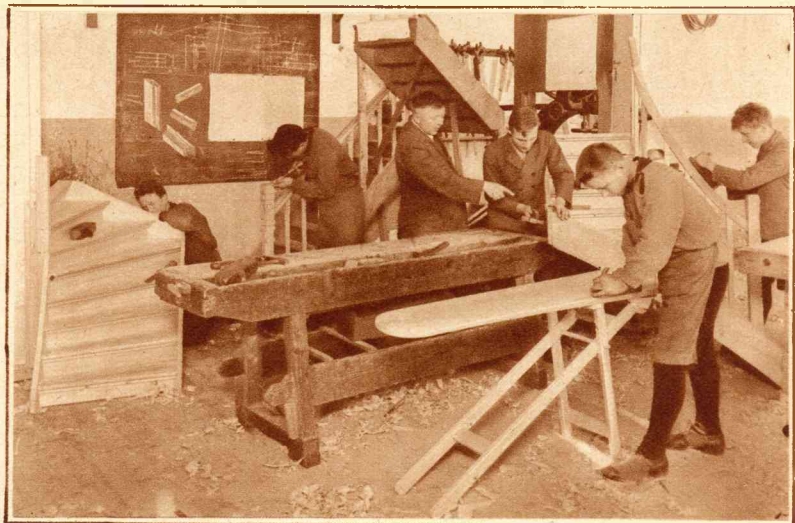
Een decoratieve teekening in wording.

Kijkje in de schildersklasse.

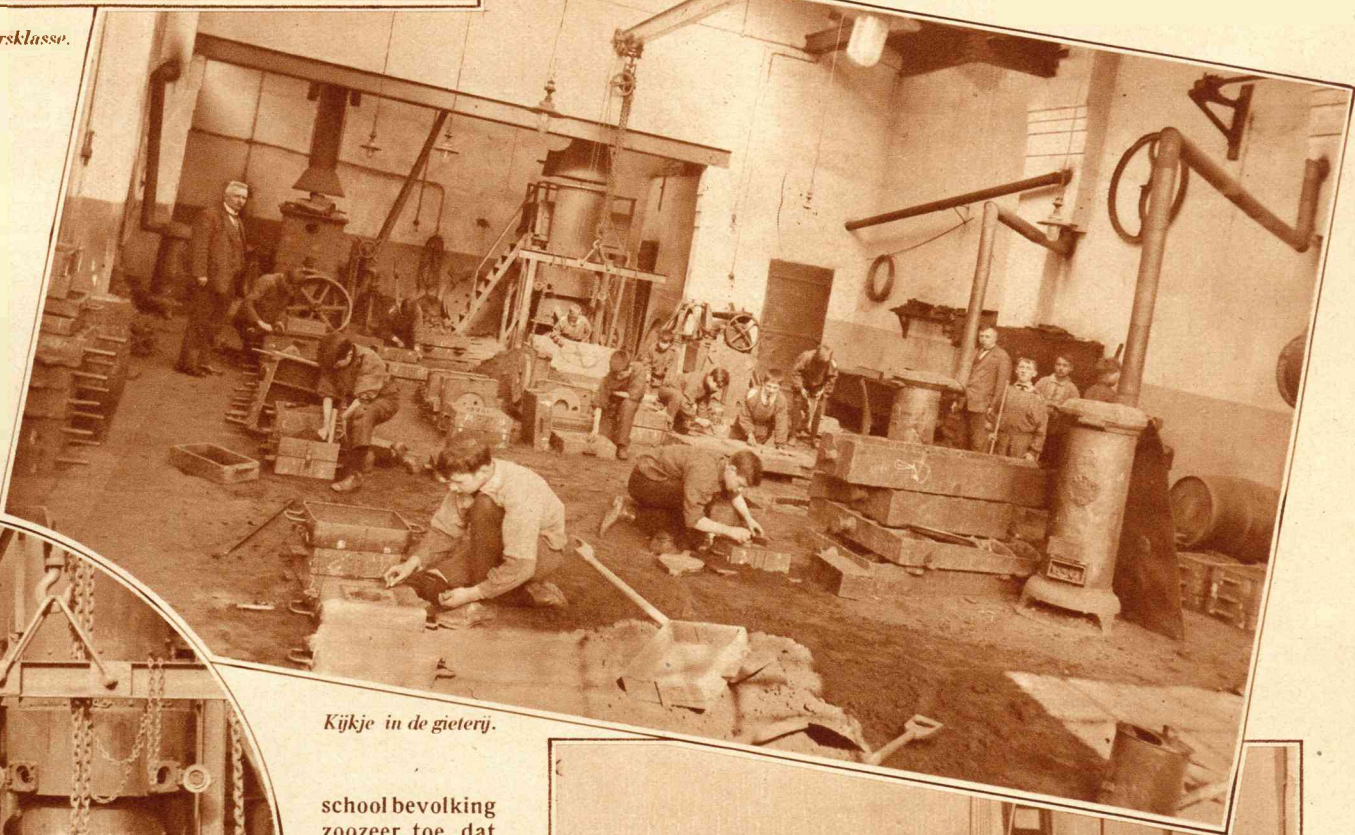
In de meubelmakersklasse.

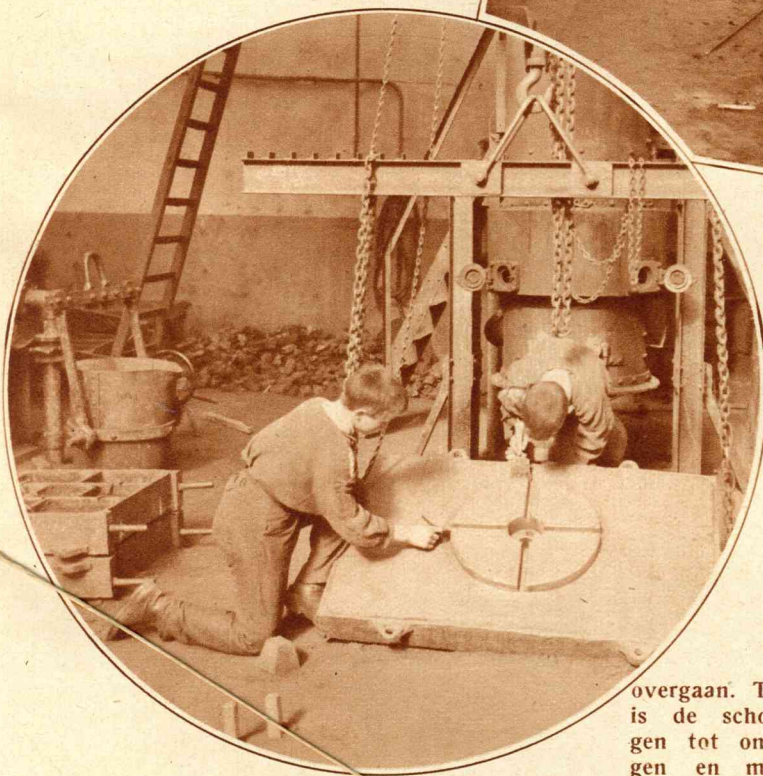
Een hoekje van de timmerklasse.

secretaris gekozen en hebben tot heden deze functie onafgebroken vervuld.

De eerste voorzitter, Chr. Berger, overleed 16 October 1905 en werd opgevolgd door den heer H. B. J. van Rijn, burgemeester van Venlo, die tot September 1926 voorzitter was en aan wien de school zeer veel te danken heeft. Hij werd opgevolgd door den heer S. v. d. Meer, die tot Februari 1930 de functie van

Kijkje in de gieterij.

Het schoonmaken van een giestuk.

school bevolking zoozeer toe, dat tot uitbreiding van het gebouw moest worden overgegaan. Nadien is de toeloop blijven voortgaan, zoodat het bestuur herhaalde malen tot, zooals het telkens meende, „afdoende” uitbreiding moest

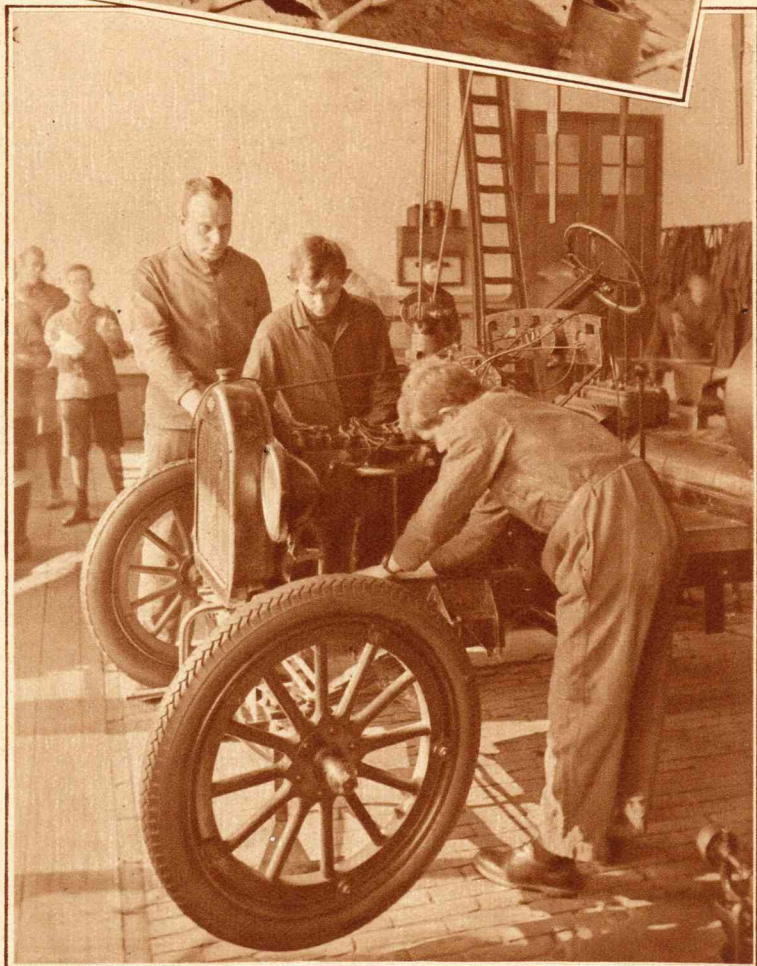
overgaan. Thans, na 25 jaar, is de schoolbevolking gestegen tot ongeveer 320 leerlingen en moet ongeveer een derde van de leerlingen, die zich voor plaatsing aanmelden wegens plaatsgebrek worden afgewezen. Het bestuur vertrouwt echter, dat het in staat gesteld zal worden, door uitbreiding van het gebouw binnen afzienbaren tijd, in de behoefte te kunnen voorzien. Het onderwijs omvat thans de vakken: smeden en bankwerken, instrumentmaken, electro-techniek, timmeren, vormen en gieten, model maken, meubelmaken en schilderen. Was de Ambachtsschool de eerste in Limburg, haar gieterijafdeeling was de eerste in Nederland.

voorzitter vervulde. Thans is Mr. B. Berger, burgemeester van Venlo, voorzitter der vereeniging.

Door Zijn Excellentie den Commissaris der Koningin in Limburg werd op 1 Mei 1905 de school geopend.

Tot eersten directeur werd de heer M. Worp benoemd, die deze functie tot 30 Juni 1924 vervulde en toen werd opgevolgd door den heer J. M. van der Hart, die thans directeur is.

Op 2 Mei 1905 vingen de lessen in de nieuwe school aan. Het onderwijzend personeel bestond toen uit den directeur M. Worp met 7 leeraren. De school ving aan met circa 75 leerlingen, voor die dagen een respectabel getal. Al spoedig nam de

Onderricht aan een automobiel-motor.

De stierengevechten in Spanje, een wreed volksvermaak, dat men overal elders niet begrijpt, zijn daar nog altijd populair. Onlangs is er nog een nieuwe arena voor gebouwd in Madrid; zooals men ziet, is het gebouw in Moorsche stijl opgetrokken.

Die Andere, die Onbekende....

Stelzmann kijkt verrast op, ziet zijn dochter aan, die vuurrood is geworden en lacht daarna. Hij begrijpt de zaak....

„Zoo — Leo Berger uitden papierhandel in de Pelikaanstraat? En daarom moet ik de gemeenteraadszitting spijbelen? Is er dan zoo iets gewichtigs, dat hij in plaats van 's avonds eens te komen praten nu in den morgen zoo officieel aankomt?”

„Iets zeer gewichtigs, papa! Hij komt n.l. om de hand van uw eenige dochter en daar wij beiden 't er al over eens zijn, dat we zonder elkaar niet kunnen leven, zoo neem ik aan, dat u geen slechte vader zult zijn, maar een lief, zoet papaatje, dat dadelijk ja en amen zal zeggen. Een beter schoonzoon kunt u zich ook niet wenschen, dat moet ge toegeven!”

De oude heer lacht behaaglijk.

„Zoo, zoo — geen beter wat geld, positie en uiterlijkheden betreft, dat willen we allemaal in het midden laten, kleintje! Mijn eenigst dochttertje had toch wel een beetje hooger kunnen kijken....”

„Papa!”

„...., maar zuiver als mensch gesproken, dat geef ik onomwonden toe, dan had je me geen waardiger, geen beter candidaat kunnen brengen dan Leo Berger. En uit dien hoofde en omdat het noodige geld aan dezen kant aanwezig is, wat dus voldoende is, en omdat jullie het al eens zijn, zal ik maar ja en amen zeggen,” voltooide Stelzmann.

Inge is reeds om de tafel heen gedraaid en kust vader, dat het klappt. „Mijn lieve, goeie pa.... ik wist wel, dat u ook veel van hem hield....”

Ernstig zegt hij nu: „Ja, ik heb hem lief gekregen. Men moet wel van hem houden, omdat hij een flink mensch is en 't hart op de juiste plaats draagt. Zijn flinkheid bewees hij in zijn zaak, die hij van een niets tot een levenskrachtige onderneming heeft gemaakt. Ik ben er blij om, kind, dat je zoo'n flinken man krijgt.”

„U bent zoo goed en verstandig, pa, dat u dit alles zoo goed inziet. Andere vaders, die zoo rijk zijn, zouden eerst aan geld gedacht hebben.”

„Misschien! Ik geloof echter, dat geld en goed niets met geluk te maken hebben. Ieder, die onbevooroordeeld in de wereld rondkijkt, zal dit moeten toegeven. De meeste menschen zijn slechts daarom niet gelukkig, omdat ze hun wenschen te hoog stellen en verleerd hebben, met datgene tevreden te zijn, wat voor ieder te krijgen is ook zonder rijkdom: zich te verlustigen in een stukje boschgrond, waardoor de zon glinstert, in een bloeiende weide, in het gemoedelijk samenleven met de zijnen, in eerlijken arbeid en in stille rust aan den eigen haard! Alles is tuk op geld en genot — wil deze beide dingen bemachtigen, verspilt zijn geld weer en voelt zich dan eerst recht ontevreden en ontgoocheld. Maar we dwalen af. Ik wou hiermee alleen maar zeggen, dat ik Berger voor iemand houd, die 't vermogen tot geluk in zich draagt, omdat hij bescheiden zijn weg gaat, niets meer wil zijn dan een mensch, die zijn plicht doet, ondanks een jeugd

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

rijk aan ontbering, iemand, die een open hart heeft voor 't reine en mooie in 't leven.”

„Wat u hem goed kent, vader!”

„Nu, ik heb hem bestudeerd, want ik merkte reeds lang, wat er gaande was. Zou ik mijn dochter misschien aan iemand geven, dien ik slechts van aanzien ken? Ik moest toch de zekerheid hebben, dat hij haar ook werkelijk gelukkig maakt — zóó gelukkig als je moeder en ik geweest zijn.”

„U hebt hem dus, zonder dat hij 't merkte, aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen?”

„Aan een zeer grondig! En wanneer ik niet had bevonden, dat hij uit goed, betrouwbaar hout was gemaakt, dan zou ik hem reeds lang verzocht hebben, zijn bezoeken te staken. Maar ik geloof, dat je goed gekozen hebt! Je kunt je op dezen man verlaten. Daarom zeg ik straks van ganscher harte — ja. Wanneer komt hij?”

„Dadelijk na 't sluiten van zijn zaak om 12 uur.”

„Prachtig! Het is nu 9 uur; we hebben dus nog 3 uur den tijd, dien we goed voor een heerlijke wandeling kunnen gebruiken.”

„Een prachtidee, pa — ik zal me direct klaar maken.... o, vadertje — ik voel me toch zoo onuitsprekelijk gelukkig. Och was 't maar vast 12 uur!”

Stelzmann lacht — ja, die jeugd en die liefde! Dat blijft maar steeds hetzelfde. Precies zoo verliefden vol ongeduld was hij ook geweest.... Ze vertrokken en precies 12 uur waren ze weer terug en gingen in de huiskamer zitten wachten.

Maar Leo Berger kwam niet. In plaats van de man zelf kwam om half één een witkiel met een briefje voor juffrouw Stelzmann. Inge herkent Leo's hand en opent den omslag. Vader ziet, hoe ze plotseling verbleekt en haar oogen hoe langer hoe grooter en donkerder worden, tot ze eindelijk strak op de regels van den brief blijven rusten.

„Hij is zeker opgehouden?” vraagt hij eindelijk een beetje ongeduldig, daar Inge maar steeds niets zegt.

„Hij.... hij zal nooit komen —” zegt ze eindelijk met een benauwd stemmetje, dat vader vreemd aandoet — en reikt hem den brief over.

Leo Berger schrijft: „Waarde Juffrouw! Vergeef aan een ongelukkige, die niet meer waagt om voor u te verschijnen, de krenking, die hij u moet aandoen. Omstandigheden, die hij zelfs niet aan u kan mededeelen, dwingen hem om af te zien van 't plan, om uw hand te vragen. Het zal wel niet noodig zijn, te zeggen, dat ik hierdoor mijn levensgeluk weggooi en dat ik nooit daarover heen zal kunnen komen. Maar — er zijn plichten, die sterker zijn dan onze wil om gelukkig te zijn — bovenal de plicht tegenover u en uw hooggeachten vader is 't, die mij dwingt om van u en van alle

droomen, die voor mij met uw persoon zijn verbonden, afstand te doen. No.3

Vergeet mij zoo spoedig mogelijk en doe geen moeite mij te doen wankelen in mijn besluit, dat ik met zooveel bitter leed genomen heb. Het zou me dubbele pijnen veroorzaken en toch vergeefsch zijn; want mijn besluit staat vast. Met het verzoek, mij te willen vergeven en met de verzekering, dat mijn hart steeds en uitsluitend u zal behooren, ook wanneer onze wegen elkaar niet meer zullen kruisen, verblijf ik uw ongelukkige

Leo Berger.

Stelzmann, die den brief oplettend heeft gelezen, kijkt nadenkend voor zich uit. Wat kan er achter dezen gedeeltelijk in groote opwinding, gedeeltelijk met groote vastberadenheid geschreven brief steken?

Is Leo Berger een schurk, die zijn woord breekt, of een ongelukkige, die werkelijk gedwongen wordt afstand van zijn geluk te doen — juist omdat hij een man van eer is?

Neen, een schurk kan hij niet zijn, maar — aan den anderen kant — wat kan er dan tusschen gisteravond en nu gebeurd zijn, dat zoo sterk is, dat het levensgeluk van twee menschen er door verwoest moet worden?

Hoe hij ook zoekt, hij vindt maar één oplossing: Berger zal trouwbeloften gedaan hebben vroeger... aan een vrouw, die nu weer is opgedoken en haar rechten opeischt. Ja, zulke dingen komen voor en leiden juist bij fatsoenlijke jongelui dikwijls tot conflicten.

Inge zit stil te huilen.... medelijdend streelt hij haar over 't blonde haar.

„Huil toch niet zoo, kleintje, je breekt me 't hart.... misschien komt alles nog best in orde. Weet je wat? Ik zoek Berger dadelijk eens op. Onder mannen kunnen we dat beter eens bepraten. Boven alles wil ik de redenen weten, die hem tot deze handelwijs hebben gebracht. Daar heb ik recht op! Die mag hij mij niet weigeren! En dan kunnen we verder eens zien....”

Een zwakke straal van hoop flikkert op uit Inge's blauwe oogen.

„Ja — ga naar hem toe, pa — 't kan niet, dat wij elkaar moeten verliezen. Zeg hem.... maar nee.... zeg hem niets van mij.... ik weet toch, dat hij er niet af te brengen is, als hij iets goed acht”.... en ze breekt weer in snikken uit.

IV

Voor de Bergers is het een treurige voorjaarsmorgen: somber als gisteravond is de stemming in huis, met bleeke, slaperige gezichten dwalen allen door 't huis en spreken bijna niet. Vroeger dan gewoonlijk wordt het dienstmeisje naar de zaak gestuurd. Men heeft haar gezegd, dat er een familielid over is, die langen tijd zal blijven. Leo geeft haar de sleutels mee voor den winkelbediende, opdat deze den winkel kan openen.

„Zeg aan mijnheer Woudrak, dat ik vandaag niet zoo vroeg kan komen, omdat we bezoek hebben. Zeg aan den leerjongen, dat hij de nieuwe papiersoorten uit het pakhuis haalt. De lijst ligt op mijn lessenaar.”

Grethe gaat weg en dadelijk daarop ook Hanna. In allerijl heeft ze in de keuken haar ontbijt naar binnen gewerkt en verlaat nu de woning om zich naar haar vriendin Alma Hartlieb te spoeden, waar ze den geheelen dag zal blijven. Al het gepreek van moeder en van Leo, ja zelfs diens bevel, om zich met fatsoen in de omstandigheden te schikken, is vergeefs geweest.

„Ik blijf niet thuis! Ik wil hem niet zien! Al leeft hij ook tien keer — voor mij is vader dood!” herhaalt ze altijd door, op alles wat haar broer zegt. Boos wendt hij zich eindelijk af.

„Ik had je werkelijk voor verstandiger gehouden en bovenal voor minder liefdeloos., Hanna. Door de dingen te ignoreeren, schaf je ze niet uit den weg. Hoe wil je nu je langdurig bezoek bij de Hartliebs verklaren? Want ik verzoek je, zelfs niet de minste toespeling op de waarheid te maken. Begrepen?”

„O, maak je daarover niet ongerust. Liever beet ik mijn tong af. Ik zou me dood schamen! Maar houd me nu niet langer op, anders mocht ik hem eens in de vestibule tegenkomen!”

Ze rolt haar handwerkje op en maakt, dat ze wegkomt.

Moeder en zoon kijken haar zuchtend na. Vermoedt de oude, gebroken man iets van deze gebeurtenissen buiten zijn kamer?

Moe en in zichzelf gekeerd zit Konrad Berger na een slapeloos doorgebrachten nacht voor 't open raam en blikkt naar buiten.

„Tuinen — niets dan tuinen met jong groen en bloemen — hoe mooi is dat! En de blik kan er zoo ver over weiden — geen gevangensmuur houdt hem tegen. Warm stroomt hem de voorjaarslucht tegemoet — niet zooals tot nog toe de benauwde, door duizend onaangename geuren bezwangerde, door muren en hekken opgehouden, stanklucht. Alles is hier anders!

Reeds vannacht het goede, zachte bed in plaats van de harde brits met den stroozak. Van morgen geen bewaarder met een rammelenden sleutelbos, die de cellen opent en met luider stem tot den arbeid roept. Geen slechte meelsoep, geen smakeloos roggebrood... Wat een lekkernijen heeft Martha hem gisteravond nog op de kamer gebracht! Cadetjes — echte, werkelijke boter, koud vleesch en eieren...!

Hij was gisteravond eigenlijk niet van plan geweest om te eten. Schuw en vol schaamte was hij geweest... zouden ze hem bij zich houden... of zou hij verjaagd worden in den nacht en in een wereld, waarmee hij geen voeling meer heeft...? Dan de vrees voor dien eleganten jongen man, die zijn zoon is, en die niets van zijn bestaan wist. Die vrees voor Martha... en al die gevoelens van liefde, van verlangen, van weekheid... die hem bestormden.

Neen... in eten had hij geen trek! En toch...

toen al die lekkernijen voor hem stonden, toen had hij gegeten... hij kon er niets aan doen... gegeten met begeerigheid, tot alles op was. Wat was hij verdierlijkt tusschen die gevangensmuren... Wat zouden Martha en Leo wel van hem denken?

Zij deden echter alsof ze niets zagen... Nu staat hij voor het open raam en kijkt naar buiten en luistert naar al die ongewone geluiden.

Daar staan dienstmeisjes te praten beneden op de binnenplaats. Trippelende kindervoetjes komen de trap af. Ergens zingt de stem van een jonge vrouw. Jongens fluiten een straatliedje. Nu lachen de dienstmeisjes luid, een luider lachen uit mannenkelen mengt zich daar tusschen. Hondengeblaf. Vogelgezang uit den tuin... Alles klinkt zoo onbeschrijflijk mooi! Alsof er in de wereld geen sombere gevangensmuren waren, waarachter zwijgen heerscht en ruwheid en verdriet...

Vrijheid...! Dit begrip kan hij nog niet geheel omvatten — en dat hij nu zelf vrij is...

Daar wordt de deur geopend en Martha zegt, dat in de huiskamer het ontbijt klaar staat en dat men hem wacht. Verschrikt weert Konrad Berger af. Neen... hij wil niet storen. Als hij hier maar wat krijgt... een kleinigheidje... hij is niet verwend en hij wil niemand lastig vallen. Maar neen — dat ging niet! Vader moest er bij. Hij was nu thuis bij de zijnen — zijn plaats was aan de gemeenschappelijke tafel. Natuurlijk at men gezamenlijk... men moest nog zoo veel inhalen... moest elkaar weer leeren kennen... tot elkaar in nauwere betrekking komen... Leo's toon is vriendelijk: in de bange nachtelijke uren heeft

hij met zichzelf overlegd en is tot het inzicht gekomen, dat een tamelijk goed samenleven met den weergekeerde slechts dan mogelijk is, als men een streep onder het verleden zet en hem geheel als vader beschouwt.

Ook de schuldige heeft recht op huiselijkheid bij de zijnen, nadat hij zijn misdaad heeft uitgeboet en vrouw en kinderen zijn niet zijn rechters... Natuurlijk kunnen uit het hart komende, warmere gevoelens eerst in den loop van den tijd ontstaan... Vooreerst moeten medelijden en geduld den weg wijzen.

Alvorens te gaan zitten heeft de oude man eerst een snellen, zoekenden blik door de kamer laten gaan en dan eerst merkt hij hoe netjes en verlokkelijk de tafel is gedekt. Hij kijkt weer rond: hij zoekt zijn dochter, die hij nog niet heeft gezien, van wie tot nog toe nog niemand heeft gesproken. Leo bemerkt het en verontschuldigt Hanna. Ze is met haar borduurwerk naar een schoolvriendin gegaan en zal eerst laat thuis komen.

Alma Hartlieb, de dochter van een gepensionneerd ambtenaar, die een jaar geleden met haar neef Adolf is getrouwd, is overdag veel alleen, daar haar man als bedrijfsleider eener fabriek weinig thuis kan zijn. En Alma's moeder doet het huishouden, daar 't jonge paar, omdat 't geen woning kon krijgen, bij de ouders is gaan inwonen. Zodoende heeft de jonge vrouw weinig te doen. En voor Hanna is dat nu een welkome afwisseling in haar leven, want de Hartliebs, die in goeden doen zijn, hebben veel kennissen en zien veel gasten bij zich...

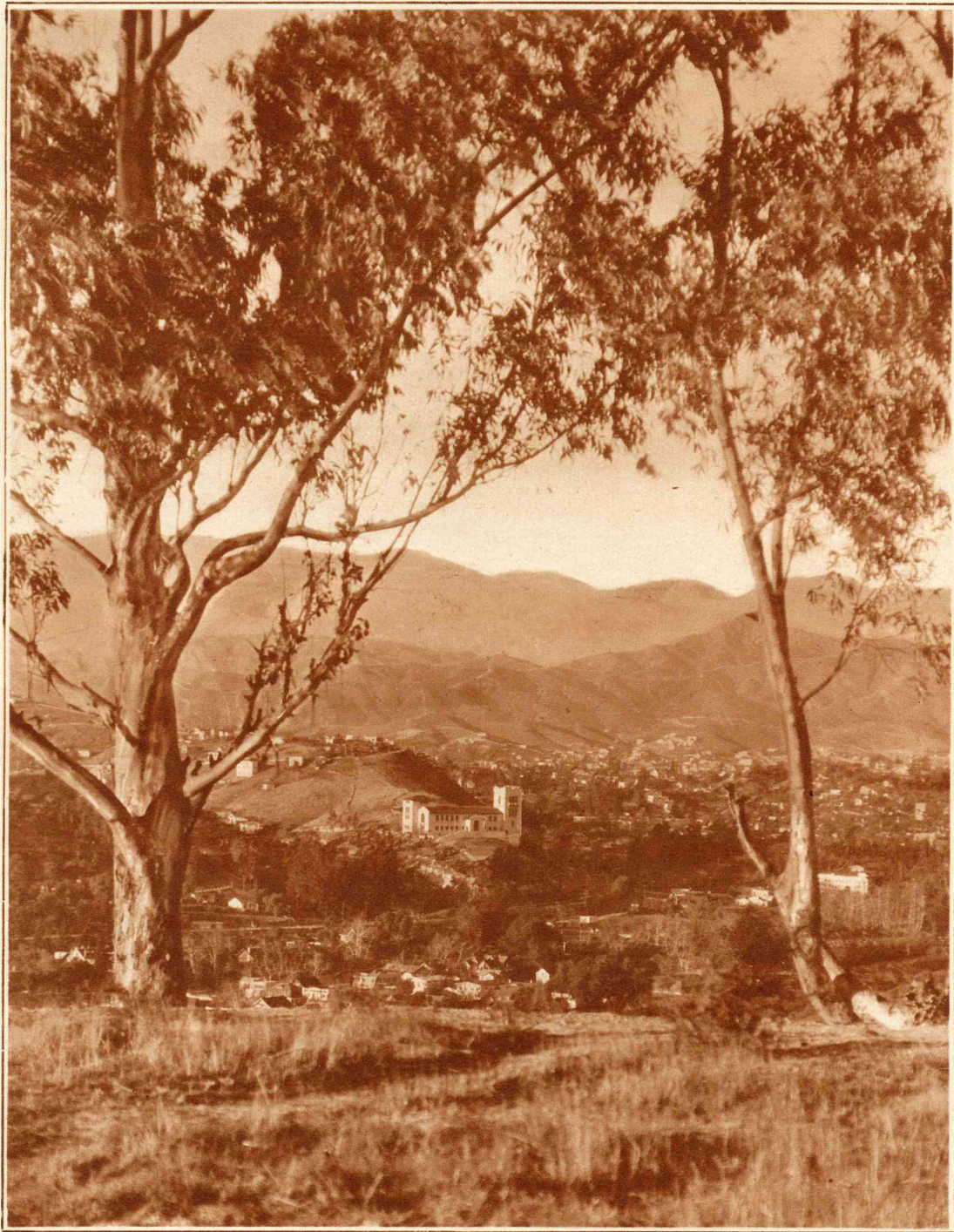
Leo spreekt vlug en is, uitvoeriger dan gewoonlijk, steeds maar bezig de afwezigheid van Hanna zoo natuurlijk mogelijk voor te stellen.

Maar de oude begrijpt toch, dat er iets moet worden bemanteld... zijn dochter is weggegaan, omdat ze niets van hem wil weten... Hij doet geen vraag, maakt geen opmerkingen; maar zijn hoofd met het kortgeknipte grijze haar zinkt diep op de borst. Hanna schaamt zich over hem, veracht hem...! Dat is natuurlijk! Ook zijn zoon zal het wel doen, maar die verbergt het uit medelijden. Daarop had hij gerekend!

Wat doet hem dit 'n leed!

Juist Hanna! Als hij daar in de eenzaamheid aan vrouw en kinderen dacht, dan hielden hem juist zijn gedachten het meest met dit kleine, spartelende ding bezig. Hij kende haar ternauwernood, maar ze was zoo verbazend lief geweest, toen hij haar verliet! Als een engeltje! Dat kopje vol blonde krulletjes, daarbij die viooltjesoogen en die dikke armpjes en beentjes vol kuiltjes... En nu... neen hij zal geduld oefenen, hij zal wachten, tot hij zijn onschuld heeft bewezen. Dat moet kunnen. Hij is nu vrij en kan zich geheel en al aan die taak geven. Maar de koffie smaakt plotseling bitter, en Konrad Berger schuift met onzekere hand zijn kopje weg. Als altijd als hij aan zijn taak denkt, grijpt hem een nerveuze onrust aan en 't schichtige, ongeduldige in zijn blik wordt groter.

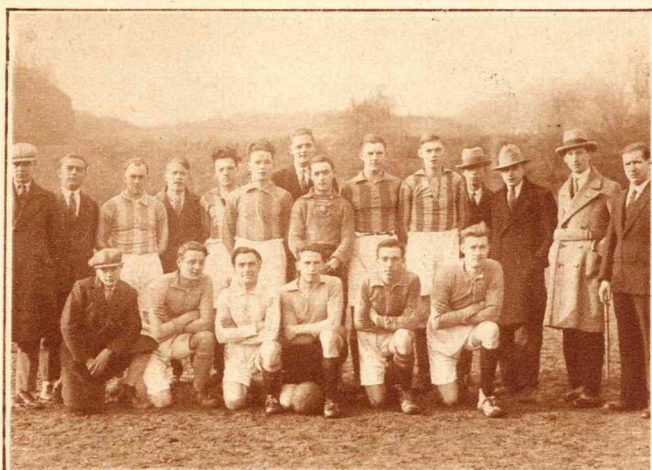
(Wordt voortgezet)

Natuur in Californië. Een mooie foto van een Californische stad met de witte muren der huizen, in de omlijsting der boomen en met het schemerende bergland als achtergrond.

Limburgse elftallenrevue. F. C. M. (behaalde onlangs door een overwinning op Rapid II het kampioenschap der 1e klasse R.K.L.V.B.)

Limburgse elftallenrevue. Maastrichtse Boys (stellen pogingen in het werk om in 't komende voetbalseizoen in den K.N.V.B. te mogen uitkomen).

minder prettigen middag te bezorgen. In den laatsten wedstrijd tegen de Belgen zat dat oude vuur er weer in en Zondag j.l. ook. Wanneer we straks tegen de Belgen de beschikking hebben over een anderen midvoor, dan zijn verdere wijzigingen o.i. overbodig. Die midvoorplaats kost den leden der Technische Commissie heel wat hoofdbrekens. De Kreek is de ware man niet. In den oefenwedstrijd te Rotterdam faalde hij en Zondag in Amsterdam eveneens. Maar wie is er dan wel gewenscht? Het schijnt ons nog het best, dat Tap er maar weer wordt neergeplant, en dat men naar 'n anderen rechtsbinnen uitziet. In elk geval

Sport van Zondag

Het Nederlandsche voetbalteam heeft tegen de sterke Italiaansche ploeg uitstekend werk geleverd. Het gelijke spel is een mooie belooning voor het harde werken der oranjevoetballers, die in dezen wedstrijd weer eens hebben getoond, wat enthousiasme vermag.

De Italianen spelen beter voetbal. Dat deden vier jaar geleden de Engelsche profs ook toen zij er in het oude Stadion met 4—0 in gingen. Juist tegen die betere voetballers een gunstig resultaat te verkrijgen, is een groote verdienste. De Italianen zullen bij hun terugkomst in het land van Mussolini wel hebben verteld, dat zij met eenige doelpunten verschil hadden behoren te winnen. Uit de technische kwaliteiten der spelers zou dit werkelijk af te leiden zijn, doch 'n voetbalwedstrijd wordt nu eenmaal door goals beslist, zonder er rekening mede te houden, of die doelpunten een gevolg zijn van technisch goed voetbalspel dan wel van enthousiasme. Spe lend als Zondag is onze ploeg in staat heel sterken tegenstanders een

De Italiaansche voetbalploeg met reserves, gekiekt voor den wedstrijd tegen het Hollandsche team op Zondag j.l.

schijnen we de magere jaren voor het Nederlandsche voetbal gehad te hebben.

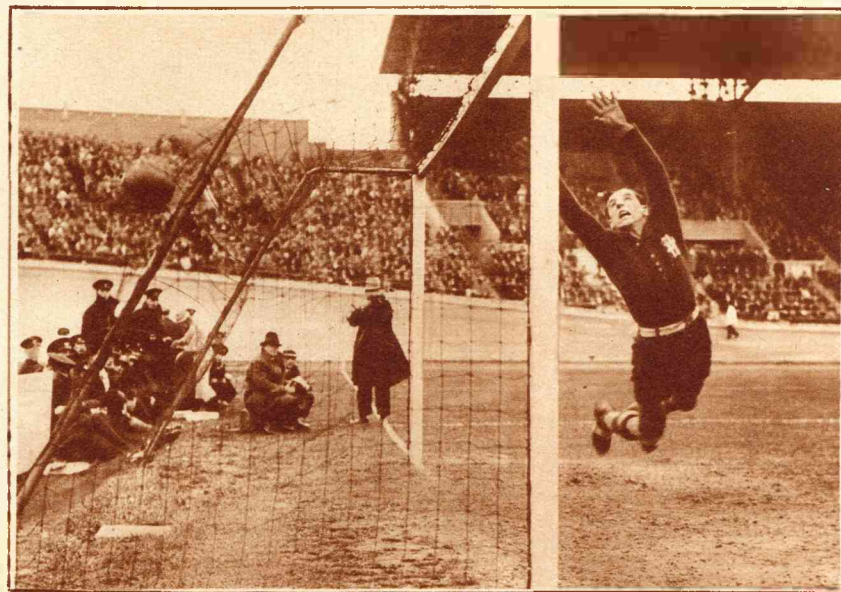
Terwijl in Amsterdam ruim dertig duizend menschen hebben genoten van den internationalen wedstrijd, viel in het Zuiden de gedeeltelijke beslissing. Longa heeft zich veilig gesteld door een groote overwinning op Roermond. Gelukkig voor de Limburgers werd Wilhelmina te Eindhoven door de club van dien naam met 2—1 geslagen, zoodat de Bosschenaren nu met Roermond nog eens extra kunnen uitknobbelen, wie het minder prettige verlengstukje van de competitie 1929/30 mag uitmaken. Deze wedstrijd zal wel weer te Eindhoven worden gespeeld.

Het einde is dus al weer even emotioneel als verleden jaar. De tweede-klasse-kampioenen treffen het intusschen bijzonder slecht. Dat wordt nu nog een weekje langer wachten. Wij gelooven niet, dat het gehalte van die als maar wachtende elftallen er op vooruit zal gaan. Zondag a.s. zal er toch in elk geval wel een promotiewedstrijd van twee 2e-klassers kunnen plaats vinden. Het begin is er dan tenminste.

Het Nederlandsch elftal, dat Zondag tegen de Italianen gelijk speelde. Van links naar rechts v. d. Heyden, De Kreek, v. d. Broek, Kools, v. d. Meulen, v. d. Wiidt, Breitner, Landaal, v. Kol, W. Tap en Denis.

In het heetst van den strijd. Spelmoment uit den wedstrijd Nederland—Italië, genomen voor het Italiaansche doel.

De wedstrijd Holland—Italië. Goal! V. d. Broek heeft met een geweldig schot 't Italiaansche doel doorboord.

Pond's Creams zijn verkrijgbaar in alle goede zaken in potten van 1 l - en 2 l - en in tuben van 100 en 200 gr.

Monsters Pond's Extract Co., Amsterdam, zendt U 2 tuben Cold Cream Vanishing Cream nu inzendend v. 10 ct port.

maar niet met Uw huid, willen wij eraan toevoegen, indien U deze met Pond's Vanishing Cream beschermt tegen de nadeelen van ons klimaat. Pond's Cold Cream reinigt de poriën en verwijdt alle stof en vuil. Veeg de overblijvende cream af en behandel Uw huid daarna met Pond's Vanishing Cream.

Verzorgt Uw Teint

Pond's
Vanishing & Cold
Creams

Geeft veel,
vraagt weinig.

FONGERS

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik, direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoekraakt, — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden. Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in. De Redactie

VOOR SLECHTS 1½ CT.

noodig om deze annonce uitgeknipt in open enveloppe als drukwerk aan ons op te zenden, ontvangt U uitvoerige brochures over het

HERSTEL VAN UW HAARGROEI

Vermeldt naam en adres op de achterzijde der enveloppe en adresseert aan: (L. i. B.)

Dr. H. NANNING'S PHARM. CHEM. FABRIEK DEN HAAG

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Wijziging in de voorwaarden van de Gratis Ongelukkenverzekering

Aankondiging overeenkomstig artikel 9 der bedoelde voorwaarden.

Aan art. 3 worden twee nieuwe alinea's toegevoegd, luidende als volgt:

Aan mijnwerkers die ondergrondse werkzaamheden verrichten wordt voor ongelukken (vallende binnen de grenzen dezer voorwaarden) welke hen tijdens het verblijf onder den grond overkomen, vijftig procent uitbetaald van het verzekerd bedrag.

In geen enkel geval zal voor eenzelfde ongeluk dat gelijktijdig meerdere slachtoffers vraagt in totaal meer worden uitbetaald als f 1000.—. Indien het totaal der aanspraken voormeld bedrag overtreft, zal dit bedrag gelijkelijk onder de recht-hebbenden worden verdeeld.

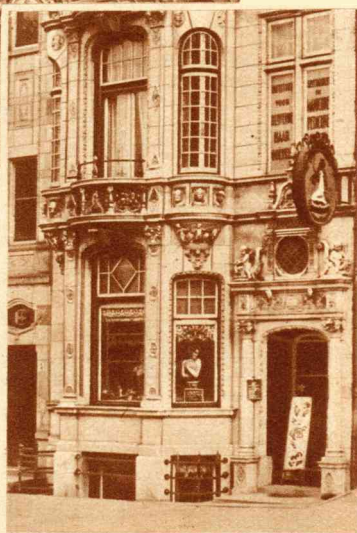
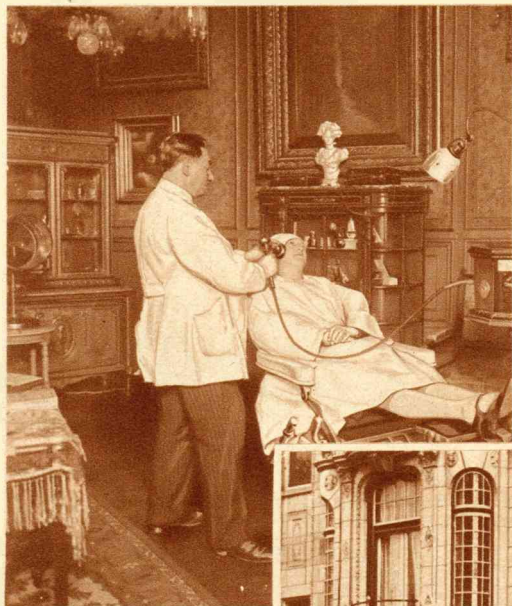
„Het aangewezen middel om de huid gezond te houden is Palmolive Zeep”

zegt NEUSTADT
te 's-Gravenhage

Het ligt voor de hand, dat de zeep,
welke de bestanddeelen palm- en olijf-
oliën in zich vereenigt, het aangewezen
middel is om de huid gezond te houden.

M. Neustadt

BEZUIDENHOUT 3, DEN HAAG

IN het elegante Den Haag zijn de schoonheidsspecialisten het volkomen eens met hun collega's in wereldsteden, als New York, Parijs, Londen, Budapest, Hollywood en Berlijn, dat een zeep, samengesteld uit palm- en olijf-oliën een bij uitstek gunstigen invloed uitoefent op de huid. Neustadt beveelt uitsluitend deze zeep aan als basis voor de behandeling met zijn beroemde Crème de Beauté.

Voor een gezonde, frissche huid geeft de palmolive 2-minuten behandeling dan ook de grootste waarborg.

De 2-minuten behandeling

Wrijf het schuim van Palmolive zeep en warm water gedurende 2 minuten in de huid; daarna afspoelen met warm, vervolgens met koud water. Doe dit twee maal per dag alvorens poeder of rouge aan te brengen en het resultaat is verbluffend

20

cent
PER STUK

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam
Adres
Woonplaats

Bij Scheren

moet U vóór 't inzeepen de huid
éérst inwrijven met wat Purol.
Dat scheert schoon en zonder
pijn en voorkomt 't naschrijven

Purol in dozen 30-60-90 ct. Tube 60 ct.

Bij Apoth. en Drogisten

VROUWENLEVEN

De zoom van den rok. Groote hoeden.

De zoom van den rok is iets, waarover de Parijsche couturiers het nog niet eens zijn. Wel wat betreft de eenvoudige kleding voor den dag en het avondtoilet. Bij de sportkleding en wandeljaponnen valt de rokzoom 'n handbreedte ongeveer ander de knie — daarin zijn de modekoningen eensgezind. En de avondtoiletten lang en liefst hier of daar slepend — ook dat is iets, dat een uitgemaakte zaak schijnt. Maar dan zijn er de namiddagtoiletten, de japonnen voor visites, voor schouwburg, voor meer feestelijke gelegenheden. En hier komen de verschillen.

Sommige modekoningen lanceeren ook voor den namiddag de min of meer slepende gewaden. In sommige Parijsche modehuizen reikt de zoom

Groote hoed van zwart stroo, gegarneerd met ripslint en la France roos.

Avondtoilet van rose chiffon, de cape omzoomd met beige vos, gedragen door Mary Astor in een nieuwe film.

der japonnen rondom tot de enkels, andere houden den ongelijken rokzoom, kort op zij, of van voren, en dan ofwel van achteren, ofwel op zij neervallend, tot hij bijna den grond raakt. Ook zijn er toiletten met een kleine puntige verlenging van voren en een dito grootere aan den achterkant. En Redfern lanceert een namiddagjapon met een gladden rok, 'n handbreedte onder de knie reikend, waar van achteren, ter hoogte van de heup een paar wijd uitvallende paneelen zijn gezet aan de breede, naar beneden in punten uitlopende ceintuur. Die naast elkaar geplaatste paneelen, tot aan de enkels reikend, uitwaaijend bij iedere beweging van de draagster, welke sterk doen denken aan 'n zwaluwenstaart, zijn niet gevoerd en dus, als de meeste rokverlengingen, doorschijnend.

De half lange mantel is eigenlijk aange-

wezen om bij zulke lange japonnen te worden gedragen — en dat is nu weer iets, waar de dames over 't algemeen niet aan willen.

De strijd is nog onbeslist en intusschen kiest ieder wat het beste overeenkomt met eigen smaak, beurs en omtandigheden.

Een toilet, bijvoorbeeld, van een lengte als het hierbij afgebeelde, mogen we met zijn slanke lijnen heel mooi vinden — in de praktijk zou het ons zeker niet bevallen. En we laten het, wat betreft de lengte tenminste, dan ook liefst in filmland, waar het door Mary Astor werd gedragen in een nieuwe film.

De groote hoeden maken opgang. Ze zijn voor den zomer zeker ook meer geschikt dan de kleine modelletjes. Zóó groot als de hoed van onze eerste afbeelding zullen de meesten onzer er echter wel geen kiezen voorloopig.

Ook Panama-hoeden, die heerlijk lichte en praktische dracht voor warme zomerdagen, worden weer gedragen, modieus geplooid en omgeslagen en eenvoudig gegarneerd met zwart of donkerblauw lint.

PAULA DEROSE

Een aardig vilthoedje.

De schetsen toonen ons, hoe we van 'n ouden breedgeranden, of cloche vilthoed een aardig klein vilttopje kunnen maken.

De eerste schets toont uw vorm in tweeën gevouwen over de lengte. De pijltjes wijzen, waar het midden van den voorkant is.

We beginnen met den bol van den rand af te snijden; knip dezen 1 c.M. boven den rand af.

Knip vervolgens het gedeelte van den bol over het voorhoofd weg, zooals met de stippellijn is aangegeven, ongeveer $2\frac{1}{2}$ à $3\frac{1}{2}$ c.M.

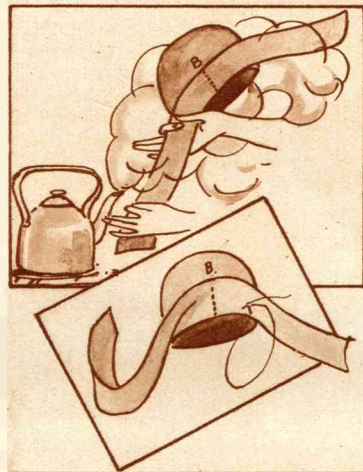
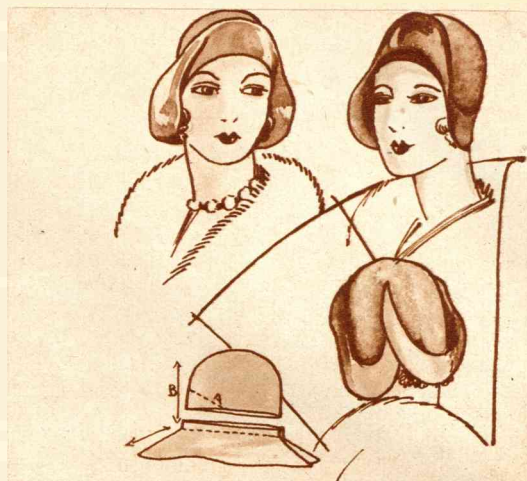
Wanneer u den rand van den bol verwijderd heeft, zet den bol dan op, trek hem achterover tot in den nek. Is de bol te wijd, maak dan 1 of 2 plooi-

tjes (die naar boven smaller wordend tot niets uitloopen) in het midden van achteren.

Wanneer men den bol op heeft, moeten, zooals op de schets, de wenkbrauwen zichtbaar zijn.

Is de bol te laag in den nek, dan kunnen we daar 't vilt even wegsnijden, mooi met 't model meeloopend. Ga dan verder met den rand precies in tweeën te vouwen, knip midden-achter door, en geef middenvoor met een speld aan. Bevestig den c.M., welke opslaat, van binnen aan den bol; speld dien middenvoor vast.

Draai dan den rand tegen den bol en speld dien ook van voren.

Houd vervolgens ieder eind van den rand boven den tuit van een ketel stoomend water en speld geheel in de rondte de opstaande c.M. van binnen tegen den bol.

Begin van voren, laat het vilt lenig worden in den stoom, zoodat ge het kunt rekken en vouwen. Bestudeer het plaatje van het afgewerkte hoedje en u zult zien, dat we den rand terugvouwen, alleen van voren, en dat de leuke vouw juist boven uw rechter wenkbrauw komt. U kunt dit gemakkelijk doen met het door stoom weke vilt.

Als u het zoo geleidelijk trekt om te vervormen, gebruik dan zooveel mogelijk spelden om het model er in te houden.

We rekken en vouwen net zoo lang, totdat het model ons bevalt.

Als alles goed vastgespeld zit, wordt het aan elkaar genaaid; we gebruiken daarvoor precies bijpassende zijde en zorgen, dat de steken niet zichtbaar zijn.

Het overblijvende stuk van den rand van achteren knippen we er af en naaien den achterkant netjes en stevig tegen elkaar.

Dit deel van den rand wordt neergeslagen tegen den nek. Een kapje komt van binnen voor afwerking.

Een andere manier om den rand aan den bol te zetten is, den opstaanden centimeter tegen den bol aan te naaien. Dit zien we ook toegepast bij het andere modelletje, waarvan de rand geleidelijk naar achteren smaller geknapt wordt. De uiteinden tegen den bol aan, het linkereinde onder het rechter.

De rand, welke van voren opgeslagen is, krijgt opzij een slag en de zij- en achterkant loopen verder naar beneden door.

VOOR DE KEUKEN.

KIP MET RIJST

1 middelmatig groote kip
60 gram boter
1½ eetlepel soja
Cayennepeper
150 gram rijst
1 ei
wat maizena
zout.

Bereiding:

Zet de uitgehaalde en gewassen kip op met kokend water en zout. Kook ze zachtjes gaar (pl.m. 1 uur), trancheer ze, snijd het vleesch van de beentjes in nette stukken en

stoof het kippenvleesch in 2/3 van de boter met de soja, Cayennepeper en ruim 1 d.L. bouillon van de kip, gedurende 1/4 uur. Bind dan het vocht met 5 gram maizena, dat met wat koud water is aangemengd tot een dun papje. Laat dit sausje nog 5 minuten koken. Kook de gewassen rijst gaar in 4½ d.L. kippenbouillon. Roer er voorzichtig 1 eierdooier door en de rest der boter. Vul een met boter ingewreven, vuurvaste schotel eerst met het kippenvleesch, dan met de rijst. Strijk den bovenkant glad, strooi er een weinig fijn paneermeel over, leg hier en daar een klein

kluitje boter en laat er in een warmen oven vlug een bruin korstje op komen.

KIPPENSOEP

1 soepkip
2½ L. water
pl.m. 80 gram crème de riz
1 eierdooier
1 d.L. room
zout, foelie
stuk wortel
stuk ui
paar stukjes peterselie
Bereiding:

Snijdt de kip in een paar stukken, wasch en zout ze en zet ze op met het koude water en de kruiden. Prof na

pl.m. ½ uur of nog zout toegevoegd moet worden. Neem het borst-vleesch van de kip, zoodra dit gaar is en laat de rest van de kip verder trekken met het vleesch. Zeef den bouillon door een doek, schep zoo noodig de vetoogjes van den bouillon. Meng de crème de riz aan met wat koud water en bind hiermee de soep. Laat de soep een paar minuten doorkoken. Klop in een soepterrine den eierdooier met den room en giet langzaam, steeds kloppende, de soep er bij.

N.B. In plaats van crème de riz of bloem van rijst kan ook maizena gebruikt worden. CATHARINA.

**HEDEN
IS DE SPORTMAN
AAN HET WOORD.**

Hij zegt:

Het geheim van mijn langdurig succes ligt besloten in het devies „Spaar je zenuwen tijdens de training, opdat ze je bij den wedstrijd niet in den steek zullen laten!”

Het behoud van het prestatievermogen hangt voor een groot deel van een gezonde nachtrust af. Daarom is Koffie Hag naar mijn ervaring de geschikste drank voor den sportman. Heerlijk van smaak en aroma, in koude dagen verwarmend en verkwikkend, steeds echter zonder eenige nadeelige werking op het hart en het zenuwstelsel, behoort deze edele coffeinvrije koffie een eerste plaats tijdens de training in te nemen.

Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Overwin Zenuw-klachten

Als de zenuwen verzwakken tengevolge van langdurig ingespannen arbeid, zorgen of ziekte, treden de verschijnselen op, die men „zenuwklachten” noemt. Maagpijnen, lusteloosheid, slapeloosheid, zenuwhoofdpijnen zijn enkele dier zeer uiteenlopende verschijnselen.

Gij kunt die klachten alleen overwinnen door de oorzaak ervan — Uw zenuwzwakte — te bestrijden.

En dat kunt ge — met Sanatogen.

Sanatogen bevat immers uitsluitend de natuurlijke bouwstoffen van lichaam- en zenuwkracht: phosphor en geconcentreerd melkeiwit.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken — door de snelle toeneming van Uw zenuwkracht zullen Uw kwalen en kwaaltjes in korten tijd verdwijnen en zult ge U weer dóór en dóór gezond en sterk gaan voelen.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf f 1.— per bus.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

Photo van een zenuwcel, gezien door microscoop.

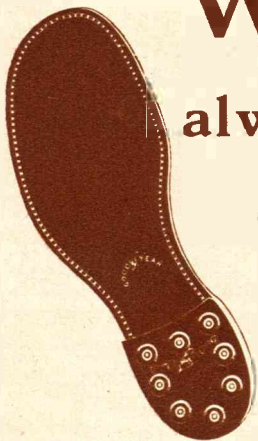
Wasch Uw haar

eens met Purolzeep. U zult dan zien hoe mooi, zacht en roosvrij uw haar wordt. Purolzeep is evenals Purol verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten.

Adverteeren
doet verkopen

Wat alweer nieuwe zolen?

De eenvoudigste en goedkoopste manier om dit vraagstuk op te lossen is: Geef hem Goodyear zolen. Ze zijn waterproof en buitengewoon sterk.

Neem geen risico, maar

GOODYEAR

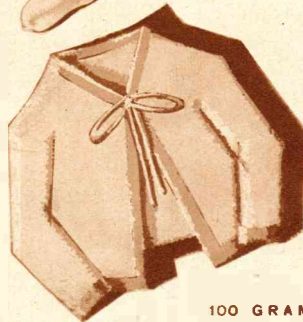
VAN ROSSUM & Co. DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

KINDERKLEERTJES HEBBEN

HEEL WAT TE VERDUREN

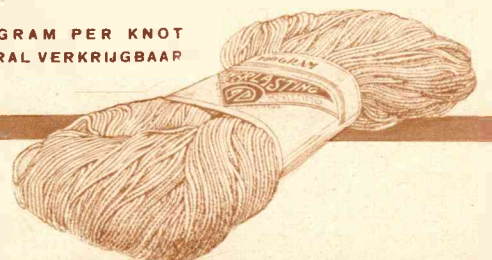

Ze slijten vaak nog meer door het vele wasschen dan door het dragen. Brei voor Uw kinderen daarom kleertjes uit „Everlasting” breikatoen — goedkooper en sterker dan wol — en die U gerust in de gewone huishoudwasch mee kunt laten gaan — „Everlasting” verkleurt niet, vervilt niet, krimpt niet — is absoluut kleur-echt, bestand tegen de zon, tegen de zeelucht, tegen de tropen zelfs . . . en verkrijgbaar in alle gewenschte kleuren.

EVERLASTING BREIKATOEN

100 GRAM PER KNOT
OVERAL VERKRIJGBAAR

Fataal, wanneer de chef gaapt!

Gapen werkt aanstekelijk, verspreidt vermoeidheid, overspanning en een atmosfeer van lusteloosheid. Voor den chef alsmede voor alle leiders moest het vanzelfsprekend zijn, elke ongewenste vermoeidheid door eenige Kola Dallmann tabletten te verwijderen. Maar ook aan den vooruitstrevenden kantoorbediende biedt Kola Dallmann goede diensten. 2 à 3 tabletten maken het hoofd helder en tot denken bereid, brengen verhoogde geestes-activiteiten en verhinderen het, in den omgang met mensen, zoo onaangename gapen.

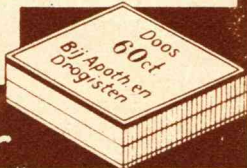
KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat. Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

Likdoorns

verdwijnen in 3 seconden

Eén druppel van dit nieuwe middel en U kunt weer nauwe schoenen dragen en wandelen of dansen zonder den minsten last. De likdoorn verschrompelt spoedig daarna en laat los.

Evenals een dood velletje kunt ge hem met de vingers verwijderen, waardoor het gevaarlijke snijden overbodig wordt. Werkt plaatselijk verdoovend. Verwijdert den geheelen likdoorn en doet de pijn onmiddellijk ophouden.

Heeft dezelfde goede uitwerking bij alle soorten likdoorns of eksterogen: oude of nieuwe, hetzij hard of zacht. Vraagt uitsluitend

GETS-IT

ASTHMALIJDE

Het Astmapoeder van Apotheker **BOOM** geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daartuit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeking.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote, gesloten blikken doos.

V

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

E

en Goedkoopste

ELECTRISCHE- EN HAND- WASCHMACHINES

Depots

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

In huur

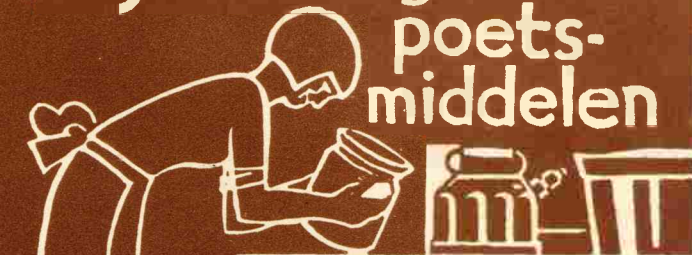
O

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Al zijn er nóg zooveel poetsmiddelen

toch staat U voor DE verrassing in Uw huishoudelijk werk als U Magnapol gebruikt - Magnapol.

De gebruiksaanwijzing is als van andere reinigingsmiddelen - maar wat anders is: dit zuivere magnesietpoeder tast geen metaal of niets aan, en Magnapol uit de blauwe doos is zóó fijn, dat U dit letterlijk voor de fijnste gepolijste of geglazuurde voorwerpen kunt gebruiken... het maakt absoluut geen krassen.

Verrassend vlug en mooi werkt ook de Magnapol-pasta in tuben - voor alle metalen, als goud, zilver, koper, enz.

MAGNAPOL

reinigt en polijst tegelijk

ROOD: Per gewone doos 20 ct.
Per groote doos 30 ct.
BLAUW: Per gewone doos 20 ct.
Per groote doos 30 ct.
Kleine tube 20 ct., gewone tube 35 ct., groote tube 60 ct.

Gebruiksaanwijzing
Strooi een weinig Magnapolpoeder op een natten doek, even wrijven en dan met een drogen doek na... klaar. Eén lepelvol uit de blauwe doos door het waschwater in plaats van zeep of soda doet Uw glazen, kopjes, lepels, vorken, messen prachtig glanzen - maakt wekelijks extra poetsen overbodig. Magnapol uit de roode doos voor potten en pannen (ook aluminium), emaille, aardewerk, aanrecht, waschtafels, staal, koper, tin, zink, blank houtwerk. Magnapol uit de blauwe doos voor zilver, nikkel, spiegels, marmer, tegels, kristal, vensterglas, vensters, schilderwerk, parket- en rubbervloeren, linoleum, rijwielen, carrosserieën van auto's. Magnapol uit de tuben voor platina, goud, zilver, nikkel, aluminium, koper. Doe een weinig Magnapol-pasta op een zachten doek en wrijf daarmee het voorwerp in - daarna uitwrijven.

Verkrijgbaar bij Heeren Drogisten en Kruideniers.

Adres v. d. handel: MAGNAPOL Ltd., Bogaerdstraat 41a, MAASTRICHT.

Sproeten

dezekomen
vroeg in het
voorjaar,
koopt dus
nu tijdig
een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

CADVERTEEREN
DOET VERKOOPEN!

CENTRALE VERWARMING

De Gazogeeketel „RAINCHON” brengt ieder Huisgezin belangrijke voordelen en gemak:

40% brandstofbesparing
75% besparing aan bedieningsloon
Eénmaal per 24 uur te vullen.
ETC. ETC.

Vraagt gratis inlichtingen, prospectus en referenties
Fabriek van Economische Stookinrichtingen

W. DOESBORGH & ZONEN
TEGELEN